

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 48

15 cts.

VRIJDAG 20 FEBRUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT-PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Zaterdag heeft in Krasnapolski te Amsterdam, op initiatief van den burgemeester van Edam, Th. C. P. M. Kolschoten, een vergadering plaats gehad van Burgemeesters en Wethouders van Zuiderzee-gemeenten, in verband met het wetsontwerp tot regeling van schaden en vergoedingen aan de betrokken gemeenten uit te keeren, met het oog op de droogmaking der Zuiderzee. De verschillende gemeenten kunnen hier niet mee accoord gaan, waarom op deze vergadering een belangengemeenschap werd gesloten. Op onze foto ziet men, van links naar rechts: zittend, Kater, Weth. Monnikendam; Lovink, Burgem. Anna Pauwlona; K. Burg, Burgem. van Marken; A. W. v. Dijk, Hoofd-commies, Edam, Gravenstein, Burgem. van Urk, Th. C. P. M. Kolschoten, Burgm. van Edam (Voorzitter), J. A. R. Bosma, Burgem. van Enkhuizen; Kempers, Burgem. van Harderwijk; J. H. Slump, Burgem. van Lemsterland. Staande: J. B. Dracht, Weth. Stad Vollenhoven; A. F. Stroink, Weth. Stad Vollenhoven; Jhr. H. Beelaerts van Blokland, Burgem. Stad Vollenhoven; H. Meesters, Burgem. Kuinre; W. Los, Gem. Secr. Bunschoten; Vos, Weth. Huizen; J. Krol, Burgem. van Koudum; L. Poppinga, Burg. van Staveren; C. Haringhuizen, Burg. van Wieringerwaard; J. Siderius, Gem. Secr. Hindeloopen; E. Stumpel, Weth. Hoorn; M. F. de Vries, Weth. Lemmer.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

27STE VERVOLG

Veva aarzede. Lilian greep haar hand.
„Zeg het mij, Genoveva, ik merk het zelf niet zoo als andere menschen, als papa er slechter uitziet. Je moet me de waarheid zeggen. Vind je, dat hij er slechter uitziet?”

Lilian werd zich met schrik bewust, dat haar eigen droevige gedachten haar in den laatsten tijd te zeer in beslag genomen hadden en dat zij daardoor minder dan anders op haar vader had gelet.

Veva's gelaat had een zeer ernstige uitdrukking aangenomen. Zij zag Lilian met haar lieve zachte oogen open aan.

„Mr. Crosshall schijnt mij bleeker en vermoeider dan vroeger. Hij is zoo gauw moe en Tante Stafi heeft me verteld, dat zijn aanvallen veel vaker komen dan eerst. Maar dat komt misschien wel, omdat hij nu niet meer zoo veel buiten kan zijn. Daar lijden de meeste menschen onder.”

Lilian drukte de lippen op elkaar. Zij maakte zichzelf heftige verwijten, dat zij in haar streven haar eigen zieletoestand voor haar vader te verbergen, zich niet zooveel als anders om hem had bekommerd.

„Ik moet dadelijk naar papa toe, Genoveva, je woorden maken me bang.”

„Ach, had ik toch maar m'n mond gehouden.”

„Neen, neen — ik dank er je juist voor. Je moet me daarover altijd openlijk je meening zeggen. Ach, Genoveva — als de hemel mij mijn vader maar laat behouden, — meer verlang ik niet van het leven.”

De laatste woorden kwamen als een snik uit haar keel. En zij wierp zich op den divan en verborg het gelaat in de handen. Veva had Lilian nog nooit zoo radeloos gezien. Deelnemend boog zij zich over haar.

„Lilian, lieve Lilian, wees toch niet zoo ontmoedigd. De goede God zal je vader wel beschermen. Hij is immers zoo'n goed mensch. Het spijt ons allemaal evenzeer, dat hij ziekelijk is, en hij heeft daar waarschijnlijk last genoeg van, maar als we maar voorzichtig zijn, kan hij nog lang voor ons bewaard blijven. We bidden alle dagen uit heeler hart voor zijn welzijn, daar we hem immers zooveel dank verschuldigd zijn. Wees maar kalm, Lilian; tot nog toe is er Goddank nog geen reden om zeer ongerust te wezen.”

Lilian herstelde zich en richtte zich op.

„Wat dwaas van mij, om te gaan huilen. Hoe kon ik me zoo laten gaan. Wat is een mensch toch dikwijls zwak en misnoedig. Als papa er maar niets van merkt. Kom, Genoveva, ik zal even m'n oogen wasschen, anders ziet hij, dat ik gehuild heb. Ik wil dapper zijn — ik heb het mijn vader immers beloofd.”

Zij gingen naar Lilian's slaapkamer en daar wiesch ze zich de oogen met eau de cologne. Eerst toen Veva haar beslist verzekerde, dat er geen spoor van tranen meer was te bemerken, ging ze naar haar vader.

Zij vond hem in een zaken-gesprek met Mr. White. Hij keek, rustig glimlachend, zijn dochter aan en daar het gesprek juist afgeloopen was, liet hij zijn secretaris gaan. Lilian voelde zich als van een zwaren last bevrijd, toen zij haar vader zoo kalm en rustig voor zich zag. Zij ging naast hem staan en drukte zijn hand liefkoozend tegen haar wang.

Hij keek haar teeder en glimlachend aan. In den geest zag hij naast haar Ronald van Ortlingen. In diens bescherming zou hij zijn dochter met gerustheid achter laten, indien zijn geheime wensch vervuld zou worden.

Zijn Excellentie von Kreuzberg-Breitenbach

was met zijn zoon Lothar op Kreuzberg aangekomen en werd daar zeer vriendelijk ontvangen.

Lothar had onderweg zijn „uitbrander” reeds gekregen, maar nu was zijn vader reeds weer met hem verzoend. Daar Lothar hem gezegd had, dat hij met Tante Stafi in tegenwoordigheid van John Crosshall en diens dochter over de tien-duizend mark had gesproken, kon hij dus ook

Stafi begroette deze afleiding met vreugde.

„We kunnen daar later wel eens over spreken, Benno, als we alleen zijn,” zei ze.

Ook John Crosshall en zijn dochter schenen blij te zijn, dat dit gesprek werd afgebroken en toen Ronald binnentrad, begroette John Crosshall hem met groote hartelijkheid.

„Ik kom van u en van de dames afscheid nemen, Mr. Crosshall; morgenochtend reis ik af,” zei Ronald, zich dwingend kalm te spreken. Maar zijn oogen zochten Lilian.

Niets in haar gelaat verried, wat er bij deze woorden in haar omging; alleen haar vader, die haar volkomen kende, merkte, dat die kalmte als een masker op haar gelaat lag. Ook ontging hem de treurige blik niet, waarmee Ronald zijn dochter aanzag.

„Is dat werkelijk uw onveranderlijk besluit, mijnheer van Ortlingen?” vroeg hij en in zijn oogen lag weer die peinzende uitdrukking.

Ronald liet het hoofd zakken.

„Ja, ik wil eens wat van de wereld zien,” zei hij met gedwongen luchtigheid.

Hij begroette nu ook de dames en de beide andere heeren. De generaal kende hem reeds van vroeger.

„In elk geval laten wij u vandaag niet zoo gauw weer weggaan, mijnheer van Ortlingen. We moeten toch een flink afscheidsfeest vieren, wanneer u ons voor zoo geruimen tijd gaat verlaten. U moet blijven dineeren,” zei Mr. Crosshall.

Ronald aarzede een oogenblik. Hij was van plan geweest, maar kort te blijven. Weer keek hij Lilian aan. Zij zat met groote oogen recht voor zich uit te starren en was zeer bleek, hij keek naar haar fijn, mooi profiel en naar haar dikke, goudblonde haar en de zekerheid dat hij dien aanblik voor geruimen tijd, misschien wel voor altijd, zou moeten missen, deed hem anders besluiten. Nog eenmaal wilde hij ten volle genieten van haar bijzijn.

„Als ik mag, zal ik heel graag blijven eten,” zei hij, met een buiging.

„Heb je alles voor de reis al klaar, Ronald?” vroeg Veva. Zij ging met hem voor een der vensters staan.

„Ja, alles is klaar, Veva.”

Glimlachend greep hij haar hand en streelde die.

„Met Kerstmis kom ik in elk geval thuis. Ik had er heelemaal niet aan gedacht, dat ik George uitgenoodigd heb; gelukkig viel het me vanmorgen nog in.”

Veva's oogen straalden en ongemerkt drukte zij zijn hand vleierend en dankbaar tegen haar wang.

„Je bent toch een lieve jongen, Ronald, en ik ben heel blij, dat je met Kerstmis thuis komt.”

Hij streelde haar over het haar.

Lilian had dit alles met brandende oogen gadeslagen. Ze zou het heerlijk hebben gevonden, wanneer ze had kunnen huilen, want de niet gestorte tranen brandden haar in de oogen.

Toen even later Lilian en Veva zich hadden teruggetrokken, om zich voor het diner te kleden, trok Tante Stafi zich met Lothar en diens vader in haar eigen kamer terug. Mr. Crosshall bleef met Ronald alleen en liet zich door hem over zijn reisplannen inlichten. En nog altijd stond John Crosshall's gelaat peinzend.

Zijn Excellentie von Kreuzberg zei boven tot Tante Stafi:

„Je zult je kunnen begrijpen, Stafi, hoe de gedachte mij verontrust, dat een vreemde de schulden van mijn zoon betaald heeft. Kun jij me misschien niet een vingervijzing geven, om erachter te komen, wie die vreemde eigenlijk is?”

Tante Stafi aarzede. Toen zei ze, vastbesloten: „Ik wil jou ook zeggen, wat ik Lothar al gezegd

Boefje met Boefje

zonder bezwaar het onderwerp aanroeren.

„Ik ben hoofdzakelijk gekomen, Stafi, om eens over die raadselachtige geschiedenis te spreken. Daar die tien duizend mark op jouw naam betaald werden, moet jij er toch op de een of andere manier mee in betrekking staan. Ik moet die zaak natuurlijk onderzoeken; ik kan dat toch maar niet zoo op zijn beloop laten. Zou je mij niet willen zeggen, wat jij er van denkt?”

Tante Stafi voelde, dat het bloed haar naar het gelaat steeg. Zij kon en wilde echter niet vertellen, wat het schrift op het visitekaartje haar had verraden.

„Ik kan je absoluut niets zeggen, Benno. Het beste zal wel zijn, dat je dien mijnheer Salzmann eens opzoekt en hem om nadere inlichtingen vraagt.”

„Ja, dat ben ik ook van plan. Ik wilde alleen maar eerst hier, van jou en van Lothar meer hooren.”

Mr. Crosshall en zijn dochter wilden zich afscheiden terugtrekken, maar juist op dat oogenblik werd Ronald van Ortlingen aangediend. Tante

heb: ik weet, wie het geld gegeven heeft, maar ik mag het niet zeggen. Neem eens aan, dat iemand mij in vertrouwen genomen had, dan zou ik, door te spreken, dat vertrouwen schenden. De weldoener van je zoon wil niet bekend wezen en verlangt geen dank, laat dat je voorloopig genoeg zijn. Ik geef je mijn woord, dat het geld door een bloedverwant betaald is, maar ook dat moet onder ons drieën blijven. Meer wil en kan ik je niet zeggen."

De generaal dacht even na.

"Hm! Het kan alleen maar van de familie van mijn vrouw komen, want de Kreuzbergs zijn allen arm. Zooveel grootmoedigheid had ik waarlijk van die zijde niet verwacht. Maar ik ben natuurlijk hartelijk dankbaar, dat die schulden zijn afgelost en ik zou aan die dankbaarheid ook uitdrukking willen geven. Als het geld van een familielid komt, kan men het natuurlijk wel aannemen. En een vreemde zou er ook wel niet aan gedacht hebben, de schulden van mijn zoon te betalen."

"Neen, neen, je kunt er zeker van zijn, dat het van een familielid komt," zei tante Stafi, met vreemd-lichtende oogen. "Laat de zaak nu voorloopig rusten, asjeblieft. Je zult mettertijd wel alles hooren, wat je weten wil."

"Goed. Je woord is mij voldoende. Jij zou het me niet aanraden, als je niet wist, dat alles in orde was. En om nu over iets anders te praten: Mr. Crosshall heeft me zoo vriendelijk uitgenoodigd om bij hem te logeeren. Ik blijf ook niet langer dan tot morgen. Denk je, dat ik zijn invitatie kan aannemen? Eigenlijk zijn we toch vreemden voor elkaar. Hij doet het waarschijnlijk alleen maar om jou en om Veva. En ik kan me heelemaal niet revancheeren."

Tante Stafi lachte.

"Neem het maar gerust aan, Benno. Mr. Crosshall en zijn dochter zijn zeer gastvrij en ze vinden dat iets vanzelfsprekends. Er is niets tegen, dat je vannacht in Kreuzberg blijft logeeren."

"Nou, ik wilde alleen maar hooren, wat jij ervan dacht. Ik zou niet graag willen, dat het onaangenaam kon worden voor jou en voor Veva, daar jullie hier toch een eenigszins afhankelijke positie innemen. Als 't iemand van onzen stand gold, zou ik wel weten waar ik aan toe was, maar bij zoo'n Amerikaanschen burger weet je nooit, hoever je gaan kan."

Tante Stafi keek hem met een eigenaardigen blik aan.

"Vraag het maar aan Lothar, of een Duitsch edelman voornamer kan zijn in denken en handelen dan deze „Amerikaansche burger". Als je eens wist, hoe goed Veva en ik het hier hebben, hoe ridderlijk Mr. Crosshall ons behandelt en hoe tactvol en lief zijn dochter is! Ik ken heel wat menschen van onzen tijd, die aan die twee een voorbeeld zouden kunnen nemen."

"Ja papa, dat is waar, het zijn buitengewone, voornaam denkende menschen," zei Lothar warm.

"Nou, dat doet me plezier, vooral om jullie, Stafi. Ik moet zeggen dat ze op mij ook een zeer sympathieken indruk hebben gemaakt."

Men ging aan tafel. Zijne Excellentie had Lilian den arm aangeboden, Ronald leidde tante Stafi en Lothar volgde met Veva. John Crosshall zat aan het hoofd van de tafel en keek stil en ernstig naar de anderen.

In den loop van het gesprek zei de generaal tot John Crosshall:

"Bent u goed gewend in Duitschland, Mr. Crosshall? Vindt u de omstandigheden hier niet wat klein en bekrompen? U bent toch zeker aan een vrijer en meer grootscheepsch leven gewend."

John Crosshall lachte.

"In sommige opzichten wel, Excellentie. Maar nu ik geen zaken meer doe en hier in landelijke stilte leef, valt het me niet zoo op. Wij hebben hier, om zoo te zeggen, een eigen kleinen vrijstaat."

"Ja, hier kunt ge u voelen als een kleine vorst in zijn rijk. Wij Duitschers kijken altijd met verbazing naar het vrije Amerika, waar ieder doen en laten kan wat hij wil en waar het geld maar voor het oprapen ligt," schertste de generaal.

John Crosshall lachte.

"Dat is nu niet zoo heel precies de waarheid."

De generaal knikte.

"Toch trekt die gedachte vele Duitschers naar het wonderland. Vooral 'n twintig, dertig jaar geleden, toen wilde iedereen den Oceaan over. Een neef van me, Hans von Kreuzberg-Breitenbach is ook naar Amerika getrokken."

Een oogenblik heerschte er aan tafel een ademlooze stilte. Allen hadden dien naam gehoord en voor ieder van hen had hij een zekere beteekenis. Ook Mr. Crosshall aarzelde een oogenblik eer hij antwoordde. Met starren blik keek hij naar het bleke gezicht van zijn dochter en toen naar Ronald von Ortlingen, die onrustig heen en weer schoof.

"Ja, tante Stafi heeft me al van dien neef verteld," zei hij ten slotte langzaam. "Ik hoorde dat een onaangename omstandigheid hem het vaderland uddreef en dat hij niet meer te vinden is. Maar tante Stafi denkt, dat hij nog leeft."

maar kon er niet toe komen. Zou u nu zoo goed willen zijn te zeggen wat u weet? Uw woorden zijn van te groot gewicht doordat, zooals u waarschijnlijk bekend is, juist uw overleden vader mijn neef van een slechte daad beschuldigde."

Ronald was blijven staan. Zijn gezicht was strak en ernstig.

"Ook zonder uw verzoek, Excellentie, zou ik gesproken hebben. U moet allen weten, wat ik ter rechtvaardiging van Hans von Kreuzberg te zeggen heb. Waarschijnlijk is hij al lang niet meer in leven, maar ik heb mijn moeder beloofd, zijn zaak tot de mijne te maken en den smaad uit te wischen, dien mijn eigen vader hem heeft aangedaan. Gemakkelijk valt het me niet, de waarheid te getuigen, want daarbij moet ik mijn eigen vader aanklagen. Ik verzoek u allen vriendelijk, aandachtig te willen luisteren."

Hans von Kreuzberg was in het geheim verloofd

met mijn moeder, met toestemming van haar ouders, toen zijn vader plotseling stierf, waardoor bekend werd, dat hij ver boven zijn inkomen had geleefd. Hans von Kreuzberg verkeerde opeens in zeer benarde omstandigheden en was geen begeerenswaardige schoonzoon voor angstige ouders, die zelf ook al met financiële moeilijkheden te kampen hadden. Hij moest zijn ontslag nemen als officier en stond aanvankelijk hulpeloos tegenover de veranderde omstandigheden. De ouders van mijn moeder en haar broers en zusters trachtten haar te overreden om haar verlovings te verbreken. In dien tijd begon mijn vader naar moeder's hand te dingen, ofschoon hij vermoedde, dat zij in 't geheim met Hans von Kreuzberg verloofd was. Mijn vader had moeder lief, maar meer nog haatte hij, van zijn jeugd af, Hans von Kreuzberg en die beide gevoelens dreven hem ertoe moeder ten huwelijk te vragen. Zij verweerde zich langen tijd tegen de overredingen van haar familie en ten slotte stemde zij er slechts in toe den rijken man te trouwen, omdat men haar inpraatte, dat zij, onder de veranderde omstandigheden, Hans von Kreuzberg alleen maar tot last kon zijn. Ten slotte meende zij zelf, dat zij den geliefde een dienst bewees door haar verbintenis met hem te verbreken en met mijn vader te trouwen.

Moeder voelde zich echter diep ongelukkig en haar hart kon den geliefde nooit vergeten.

Hans von Kreuzberg moet toen als zinneloos zijn geweest. Toen mijn vader en moeder voor het altaar stonden, wilde hij, in zijn wanhoop, zich tusschen hen in dringen. Maar moeder's vader en haar broers hebben hem met geweld weten vast te houden. Toen moeder ervan hoorde, viel ze flauw en bewusteloos heeft mijn vader haar over den drempel van zijn huis gedragen.

Hans von Kreuzberg wilde toen naar Amerika vertrekken, maar eerst wilde hij nog eenmaal mijn moeder zien. Hij stuurde haar een briefje door een vertrouwde dienstbode en moeder, die hem niet zonder afscheid wilde laten vertrekken, stemde er in toe, hem te ontvangen.

Mijn vader was op jacht en moeder dus alleen thuis. Haar kamers lagen, zooals u weet, beneden, bij het terras, vanwaar men direct in haar vertrekken kon komen. Op den bepaalden tijd verwachtte zij Hans von Kreuzberg in haar kleinen salon. Hij kwam. Het was een droevig weerzien. Hans von Kreuzberg was buiten zich zelf, toen hij hoorde, waarom mijn moeder hem had opgegeven, en in zijn smartelijke opwinding smeekte hij haar, met hem mee te gaan naar Amerika. Mijn brave moeder bleef haar plicht getrouw, maar om den wanhopigen man te kalmeeren en te troosten gaf ze hem tot aandenken een medaillon met haar portret aan een gouden ketting.

Intusschen had mijn vader, door onrust en argwaan gedreven, het jachtgezelschap dadelijk weer verlaten en zonder dat mijn moeder er eenig vermoeden van had, was hij heimelijk weer teruggekeerd. Moeder wilde Hans von Kreuzberg even achter door het park terug brengen, omdat hij er den weg niet goed wist en zij ging even in een andere kamer om een sjaal te halen.

Op hetzelfde oogenblik, dat zij de kamer uitging,

Sijtje van Volendam

"Dat denk ik niet," verzekerde de generaal. "Dan zou hij toch wel eens iets van zich hebben laten hooren."

John Crosshall richtte zich hoog op.

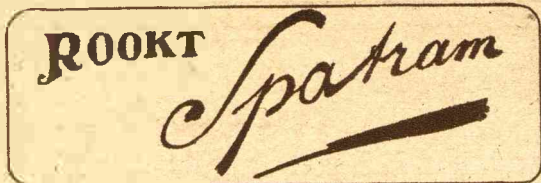
"Tante Stafi vertelde me, dat er een smet op zijn naam kleefte. Misschien laat hij daarom niets van zich hooren."

Toen hij dat gezegd had, stond Ronald von Ortlingen plotseling op. Zijn gezicht was bleek, doch vastberaden.

"Excuseer me, maar ik hoorde den naam Hans von Kreuzberg en de bewering, dat er een smet op dien naam rust. En ik heb mijn stervende moeder beloofd, dat ik alle middelen zal aanwenden om te voorkomen, dat die naam belasterd wordt."

De generaal zag hem vorschend aan en op alle gezichten lag een heimelijke spanning.

"Beste mijnheer von Ortlingen, die naam kwam toevallig ter sprake; op den laatsten familiedag in Berlijn werd hij ook genoemd en Veva zei, dat u de verdenking, waaronder de naam van Hans von Kreuzberg rust, als vals bestempelde, als een dwaling. Ik wilde er u toen al over spreken,

kwam mijn vader plotseling naar binnen van het terras, waar hij waarschijnlijk al eenigen tijd in het donker had staan luisteren.

Hans von Kreuzberg stond dicht bij de tafel, waarop nog het geopende juweelkistje stond, waaruit moeder het medaljon genomen had. Eenige van haar andere sieraden lagen nog op tafel. En hij was juist bezig het medaljon zorgvuldig weg te bergen. Toen greep mijn vader hem bij de hand. Zij stonden eenige oogenblikken tegenover elkaar en zagen elkaar met woedende haatblikken aan. En misschien kwam pas in die oogenblikken bij mijn vader het plan op, waardoor hij zijn vijand voorgoed onschadelijk kon maken.

Honend lachte hij.

„Wel, mijnheer von Kreuzberg, hebt u het juweelenkistje van mijn vrouw opengebroken voor uw Amerikaansche uitrusting?”

Zoo hoorde mijn moeder hem uit de aangrenzende kamer. Ontsteld kwam zij binnenstormen. Hans von Kreuzberg sprak geen enkel woord, maar hij was doodsbлек.

Honend riep mijn vader moeder toe:

„Ik heb een dief op heeterdaad betrapt, Anne-liese! Kijk eens hier. Hij wou er net met je juweelen vandoor gaan!”

Mijn moeder gilte, maar van schrik wist ze geen enkel woord te uiten. En Hans von Kreuzberg keek haar vermanend aan en legde heimelijk een vinger op de lippen. Hij wilde in elk geval haar goeden naam sparen, maar zij herkreef eindelijk de spraak en schreeuwde het uit:

„Het is niet waar, het is niet waar — ik heb zelf —”

Voor zij den zin kon voltooien, greep mijn vader haar dreigend bij de hand.

„Als het niet waar was — hoe zou je dan de aanwezigheid van dezen heer op dit uur in jouw kamer kunnen verklaren en ook het feit, dat hij dit medaljon juist in zijn zak wilde steken?”

Zij wilde alles bekennen, maar uit vrees dat mijn vader dan den ander zou aanvliegen, besloot zij te zwijgen, tot Hans von Kreuzberg in veiligheid zou zijn. Zij wrong zich de handen en wist niet wat te doen.

Mijn vader keek von Kreuzberg aan. Deze wilde natuurlijk mijn moeder tot geen prijs in ongelegenheid brengen en zweeg ook. Toen zei mijn vader weer honend:

„U ziet, mijnheer von Kreuzberg, dat mijn vrouw heelemaal in de war is. Zij kan het natuurlijk niet begrijpen, dat u een dief bent. Ik zal er, met het oog op uw familie, geen politiezaak van maken. Maar maakt u dat u zoo spoedig mogelijk hier vandaan komt. En het medaljon laat u natuurlijk hier.”

Buiten zichzelf van woede wilde mijnheer von Kreuzberg zich op mijn vader werpen en toen stelde mijn moeder zich tusschen de beide mannen.

„Hans — om Godswil — Hans!” riep zij in den grootsten angst.

Toen herstelde de ongelukkige zich, zag mijn moeder nog eenmaal aan, met een blik dien zij nooit meer heeft vergeten en sprak haar zacht eukle afscheidswoorden toe. Toen verliet hij vlug, als vluchtte hij voor zichzelf, de kamer.

Mijn moeder wilde hem achterna snellen, om hem nog een woord van troost toe te spreken, maar mijn vader versperde haar den weg. Toen viel ze in onmacht.

Toen zij weer bij kwam, vertelde zij mijn vader alles wat er gebeurd was; zij hoopte, dat Hans von Kreuzberg reeds zou zijn afgereisd, zooals zijn plan geweest was. Mijn vader deed echter, alsof hij geloofde, dat mijn moeder ijde. Hij wist, dat hij haar en Hans von Kreuzberg het zwaarste trof, wanneer hij hem een dief noemde. En bovendien wilde hij waarschijnlijk ook wel voorkomen dat er een smet kwam op den naam van zijn vrouw en daardoor ook op den zijnen.

Niettegenstaande het smeeken van mijn moeder ging mijn vader zoo ver, het bericht naar Kreuzberg te zenden, dat hij Hans von Kreuzberg op diefstal betrapt en uit zijn huis gejaagd had. Toen mijn moeder daarop zei, zelf naar Kreuzberg te zullen gaan en daar den oom van den

KRUISWOORDENRAADSEL

No. 4.

Heden geven wij ons vierde Kruiswoorden-Raadsel, dat zeker niet minder in den smaak zal vallen dan de vorige, waarvan wij telkens een buitengewoon groot aantal oplossingen hebben ontvangen.

Op het oog ziet het er uit als elk ander Kruiswoordenraadsel, maar er is toch iets *bijzonders* aan. Zooals men ziet, bestaat het uit een vierkant middenstuk en, daaromheen, vier hoeken. Het eigenaardige nu is, dat voor het vullen der vakjes in elk der vier hoeken, niet meer dan twee woorden gebruikt mogen worden, een van drie letters, dat er viermaal en een van vijf, dat er tweemaal in voorkomt.

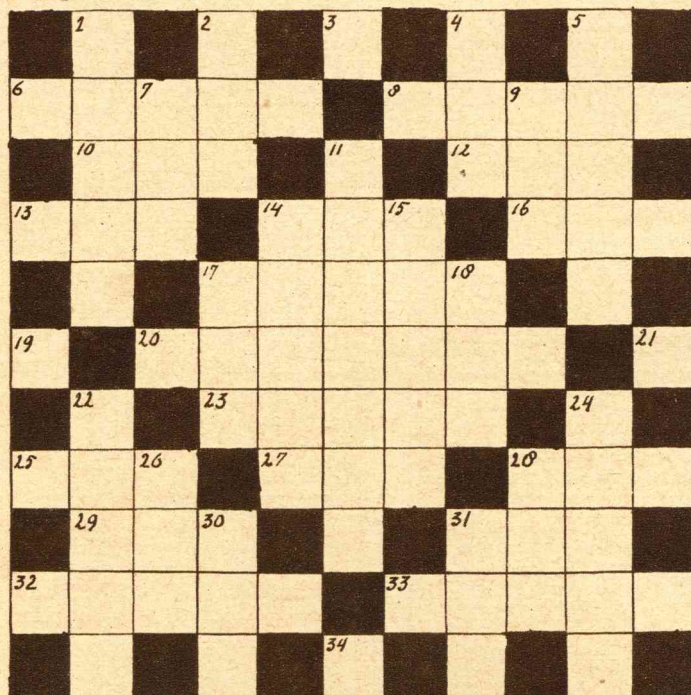
Voorts moeten ook de vakjes 3, 19, 21 en 34, de middelste vakjes aan de vier zijden dus, alle met dezelfde letter worden ingevuld.

Verder mogen voor de tien woorden, in het middenvak, dus die beginnende bij de nummers 11, 14, 15, 17 en 18 verticaal en 14, 17, 20, 23 en 27 horizontaal slechts vijf verschillende woorden gebruikt worden, zoodat telkens het woord in een der verticale rijen, ook in een horizontale rij voorkomt.

Met andere woorden:

Alle woorden of uitdrukkingen die in dit Kruisraadsel No. 4 gebruikt moeten worden, komen er dus minstens tweemaal in voor, vijf zelfs vier maal.

Dit wetend, wordt natuurlijk het zoeken veel gemakkelijker; we geven dit Kruiswoordenraadsel dan ook niet als een extra moeilijke, maar meer om het eigenaardige der elkaar kruisende gelijke woorden. Hieronder de opgave.

Gegevens voor het vinden der Kruiswoorden.

Verticaal

- 1 viervoetig dier
- 2 lichaamsdeel
- 4 voedsel
- 5 land in Azië
- 7 als 2
- 9 als 4
- 14 held uit de Grieksche mythologie
- 17 iets zeldzaams bij vrouwen
- 15 bevel
- 17 vogel
- 12 naamval van een lidwoord
- 22 verhindering
- 24 snoer
- 26 wat ieder aan z'n oor heeft
- 28 dorp in Gelderland
- 30 als 26

Horizontaal.

- 6 als 1 verticaal
- 8 " 5 "
- 10 " 2 "
- 12 " 4 "
- 13 " 2 "
- 14 " 17 "
- 16 " 4 "
- 17 " 14 "
- 20 " 11 "
- 23 " 15 "
- 25 " 26 "
- 27 " 18 "
- 28 " 28 "
- 29 " 26 "
- 31 " 28 "
- 32 " 22 "
- 33 " 24 "

Verticaal en Horizontaal.

{ 3
19
21
34 } uitroep

Als prijzen stellen wij beschikbaar:

1 fraai rookstel, 1 mooi theelichtje, 1 courantenhanger, 1 borstelgarnituur, 1 luxe klokje, 1 luxe beeldje, 1 sigarenkoker, 1 doos luxe zeep, 2 pakken Five O'clock tea, 2 bussen Amstelcacao van 1/2 pond, 5 boekwerken, 5 gr. kaarten van Nederland.

De prijzen worden als volgt toegewezen:

Uit de ingekomen antwoorden worden de onjuiste oplossingen verwijderd en uit de overblijvende goede, nadat deze eerst duchtig door elkaar zijn geschud, er een gegrepen. De inzender der briefkaart die op deze wijze het eerst getrokken wordt krijgt den hier boven het eerst genoemden prijs toegekend; de inzender van de tweede kaart den tweeden prijs en zoo vervolgens.

Oplossingen uitsluitend geschreven op een briefkaart worden uiterlijk Donderdag 5 Maart ingewacht aan het adres van den Priisvraagredacteur v. De Stad Amsterdam Keizersgr.234, A'dam

Oplossing van Kruiswoordenraadsel No. 3 in het volgende nummer.

Als ge weet: **Victoria-Water** moet uit Oberlahnstein zijn, Waarom eischt gij 't etiket niet, dat Uw waarborg slechts

[kan zijn?

Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

belasterde de waarheid te onthullen, toen zei mijn vader ziedend van woede: „Dan schiet ik hem als een dölle hond neer en jou ook!”

Hans von Kreuzberg had, vermoedelijk omdat hij omtrent mijn moeder in angst verkeerde, zijn reis nog een dag uitgesteld. Zijn oom zei hem, waarvan mijn vader hem beschuldigde. Hans von Kreuzberg heeft zich met geen woord verdedigd om mijn moeder niet bloot te stellen. Hij reisde af — met smaad bedekt. Hij slaagde er in, mijn moeder door haar trouwe dienstbode, nog eenige regelen te doen toekomen, die haar zijn belofte overbrachten, dat hij, niettegenstaande alles, den strijd met het leven zou aanvaarden — zij behoefde zich om zijnentwege niet ongerust te maken.

Zijn eenige troost was, dat haar goede naam niet bevlekt was. Hij zou in Amerika een nieuw leven beginnen, maar zijn liefde zou haar eeuwig blijven behooren. — Zijn oom kwam daarop naar Ortlingen en verzocht mijn vader den naam Kreuzberg te sparen en de onverklaarbare daad van zijn neef niet openbaar te maken.

Dat beloofde mijn vader, want zijn wraakzucht was ten volle bevredigd, dat Hans von Kreuzberg, in het oog zijner familie met schande overdekt, het land moest verlaten.

Mijn moeder wist hij door verschrikkelijke bedreigingen zoo te bewerken, dat zij het niet waagde, de waarheid aan het licht te brengen. Maar nooit heeft zij het hem kunnen vergeven, dat hij zich op een zoo onedele wijze had gewroken. Mijn ouders hebben sedert een zeer ongelukkig huwelijksleven gehad en dat veroorzaakte ook verwijdering tusschen mijn vader en mij.

Mijn moeder heeft mij dit alles eerst na den dood van mijn vader verteld. Zij heeft nooit meer iets van Hans von Kreuzberg gehoord, maar zij heeft tot het allerlaatste toe gehoopt, dat hij zou terugkomen, opdat zij den smaad die op zijn naam rustte, zou kunnen wegnemen. Dat hij gestorven zou zijn geloofde zij niet.

„Als hij dood was, dan zou ik het in mijn hart gevoeld hebben,” zei ze nog in haar laatste levensuur, toen zij mij liet beloven, het voor hem op te nemen, waar en wanneer ik maar zou kunnen.

Het doet er niet toe, of Hans von Kreuzberg nog in leven is of niet, ik verklaar hier plechtig, dat hij valscheijik van diefstal werd beschuldigd en dat hij zich in deze zaak als een man van eer heeft gedragen.

Met deze woorden eindigde Ronald von Ortlingen. Hij had star voor zich uit gestaard, daar het hem kwelde, zijn eigen vader te moeten beschuldigen. Nu, terwijl hij weer ging zitten, trof zijn blik dien van Lilian, die tegenover hem zat en haar oogen niet van hem had afgewend. Een bovenaardsche glans lag op haar gelaat, en haar blik deed hem huiveren.

Nu stond, terwijl alle anderen nog bewegingloos en zwijgend zaten, Lilian op. Zij trad op haar vader toe en reikte hem de hand. Uit tante Stafi's oogen vielen de tranen en onafgebroken staarde zij John Crosshall aan.

John Crosshall hief het bleeke, moede gelaat tot zijn dochter op, alsof hij uit een droom ontwaakte.

„Papa — lieve papa — mag ik uit naam van u en ook van mij zelf, mijnheer von Ortlingen danken?” vroeg zij met buitengewoon klare en heldere stem.

De oude heer kon niet spreken; hij knikte alleen maar toestemmend.

Toen kuste Lilian hem innig en daarop trad zij, hoog opgericht, met stralende oogen op Ronald toe, die haar getroffen aanzag. Zij stak hem de hand toe.

„Mijnheer von Ortlingen, ik dank u uit geheel mijn hart, met heel mijn zelf, dat u de waarheid onthuld hebt en den smaad van den naam Hans von Kreuzberg hebt weggenomen.”

(Wordt voortgezet)

DE SPORT VAN ZONDAG

EEN MOOIE SPORT-GEBEURTENIS.

Door den Noord-Hollandschen Athletiek-Bond zijn Zondag-wegwedstrijden gehouden over 2 Engelsche mijl, 6 K.M. en 10 Engelsche mijl. Van deze gelegenheid wilde Jan Zeegers gebruik maken, om te trachten twee Nederlandsche records, dat van 6 K.M. en dat van 4 Engelsche mijl, te verbeteren. Beide pogingen gelukten hem. Het record van de 6 K.M., dat sedert 31 October 1909 op naam stond van J. C. Busse met 20 min. $9\frac{9}{10}$ sec., wist Zeegers te brengen op 19 min. $23\frac{3}{10}$ sec. De 4 Eng. mijl, sedert 28 October 1906 staande op naam van W. W. Wakker, met 24 min. $14\frac{9}{10}$ sec., bracht hij op 20 min. $52\frac{9}{10}$ sec. Hierboven, links: Jan Zeegers, op het oogenblik dat hij den 4 Eng. mijlloop in record-tijd beëindigt, na onderweg ook het 6 K.M.-record op zijn naam te hebben gebracht; links: W. V. Bolten, van de Athletiek-Vereeniging 1923, die eerste werd in den 2 K.M.-wedstrijd, tijdens den loop.

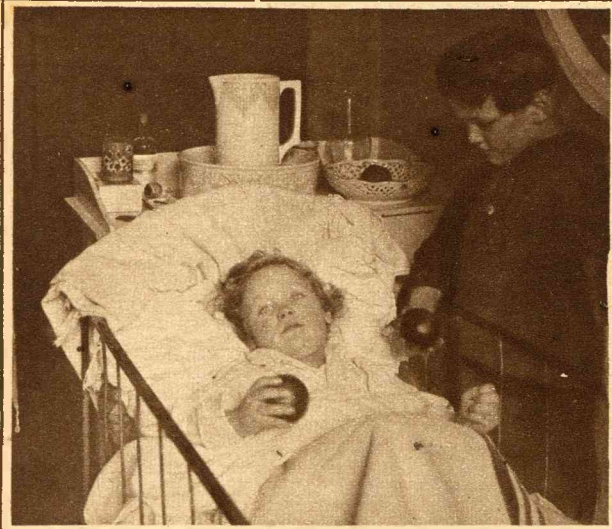
Links: De start voor den door Bolten gewonnen 2 K.M. wedloop; rechts: Een overzicht van den 6 K.M. wedloop.

BLAUW-WIT—FEIJENOORD 0-1.

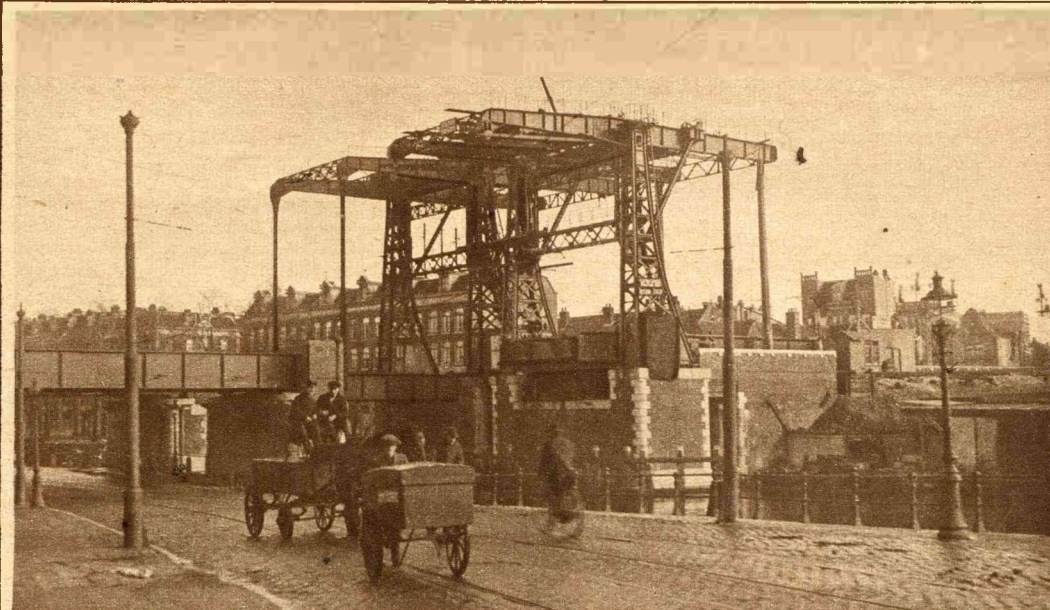
De strijd die van zooveel belang was voor de bezetting der eerste plaats in Afd. I is in een Feijenoord-overwinning geëindigd, waardoor Blauw-Wit's kansen verdwenen en die der Rotterdammers aanmerkelijk grooter werden. Links: De Blauw-Wit-verdediging (doelman Schindeler) in actie. Rechts: Een der vele aanvallen van Blauw-Wit op het Feijenoord-doel, welke geen resultaat opleverde.

STADSNIEUWS

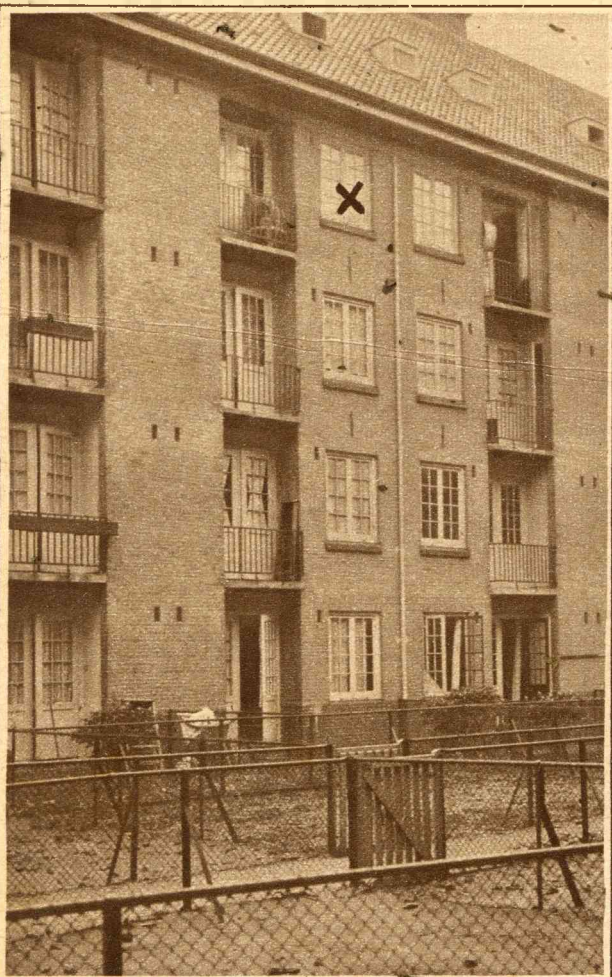

WONDERGOED AFGELOOPEN.

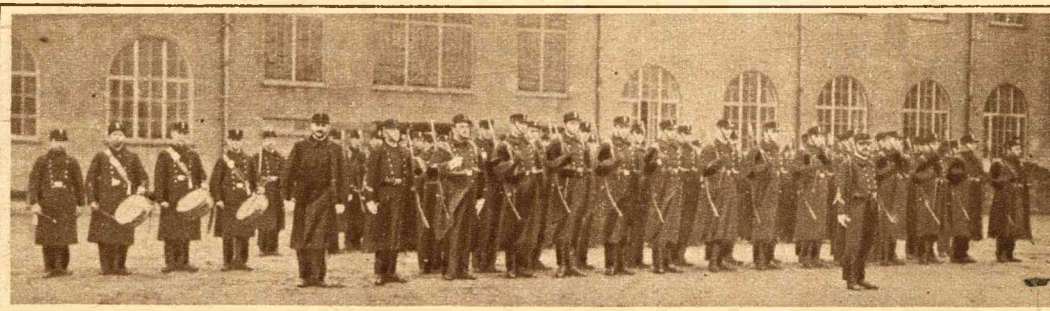
Het 3-jarig zoontje der familie Van Dam, Houtrijkstraat 164, is spelende uit het raam der vierde verdieping gevallen. Hij kwam terecht op een bed, dat uit het raam der verdieping gelijkvloers te luchten hing en tuimelde vandaar in het tuintje... zonder gewond te worden. Hierboven de kleine in zijn bedje, om van den schrik te bekomen. Naast hem zijn broertje.

De tweede ijzeren bascule spoorbrug over de Houtmankade nabij de Haarlemmerpoort, nadert haar voltooiing. De brug zelf is reeds geheel gereed, wacht nog maar alleen er op, dat zij op haar plaats gebracht wordt.

Het raam (zie het X) waar de kleine Van Dam uit viel. In het raam gelijkstraats, recht er onder, lag het bed te luchten.

Het feit dat 50 jaar geleden een detachement mariniers onder kapitein v. Braam belangrijke krijgsverrichtingen in Atjeh uitvoerde, is herdacht met een rondgang der mariniers door de stad, gevolgd door een toespraak van den oud-commandant Spiekerberg.

Generaal Booth die weer in ons land vertoeft, heeft bij zijn aankomst aan het Centraal Station onmiddellijk een toespraak gehouden tot de tot zijn ontvangst verzamelde menigte.

Jan Hillebrand Wijsmuller, de bekende landschapsschilder die heden 70 jaar is geworden, in zijn atelier in de Vondelstraat.

Een foto van de hoofdpersonen uit Richard Straus' opera „Der Rosencavalier," die vrijdag j.l., onder leiding van kapelmeester Erich Kleiber, door de Wagnervereeniging in den Stadsschouwburg werd gegeven.

DE VREEMDE MUNT

Ik had een vreemde munt gevonden en liet ze zien aan een veelbereidsen vriend. Hij bekeek ze aandachtig.

„k Ben er niet héél zeker van,” zei hij, „maar ik geloof, dat 't een Arabische munt is. Ik heb m'n Arabisch 'n beetje verleerd, maar als ik me niet vergis, staat hier „Heil zij Allah.” Je moet 't maar eens aan 'n Arabier vragen.”

„Ja, hoe kom ik aan 'n Arabier?”

„Wel, je moet zoo'n kerel aanklampen, die met tapijten loopt te venten,” raadde hij me aan.

Een heelen tijd keek ik tevergeefs naar zoo'n man uit, maar eindelijk kwam ik er een tegen. Ik hield hem de munt voor en lette op zijn gezicht.

„Niet genoeg,” grijsde hij. „Mooie kleedjes — vijftig gulden — dertig gulden — twintig gulden. — Wat had u gedacht?”

„Nee,” zei ik, „ik heb niets nodig. Ik wou alleen maar weten wat dit voor 'n munt is.”

Hij nam ze in z'n hand, bekeek ze en gaf ze weer terug. „Deugt niet.”

„Maar het is een Arabische munt,” zei ik.

Hij bekeek ze nog eens en bromde: „Is niet Arabisch. Is Turksch. — Mooi kleedje? Vijftien gulden!”

Ik ging. Ik meende me te herinneren, dat ik eens ergens in de binnenstad een Turksch café had gezien en na heel wat omzwervingen vond ik het. De man achter 't buffet zag er allesbehalve Turksch uit, maar ik vroeg toch: „Kunt u Turksch lezen?”

„Nee,” zei hij, „enkel Hebreeuwsch. Vraag 't hem.”

Hij wees me een man met een roode pet, die aan 'n tafeltje de krant zat te lezen.

„Pardon meneer, zoudt u me willen zeggen, wat er op deze munt staat?”

Hij nam ze in de hand en bekeek ze aandachtig.

Toen zei hij: „Heel aardig — maar niet Turksch — Hebreeuwsch.”

Ik weer naar 't Buffet.

„U zei, dat u Hebreeuwsch kon lezen. Wilt u me even zeggen wat er op deze munt staat?”

Hij nam ze met een traag gebaar van me over, bekeek ze even en lachte verachtelijk:

„Dát Hebreeuwsch? Dat is Japansch of Chineesch, anders niks!”

Toen ik m'n vertering had betaald en weer op straat liep, zag ik een jongen Japanner. Ik nam natuurlijk m'n kans waar en liet hem de munt zien.

„Dit is 'n Japansche munt,” zei ik. „Zou u me even willen voorlezen wat er op staat?”

„Kan niet lezen Japansch,” grijsde hij.

„Niet?” zei ik. „En u bent 'n Japanner!”

„Niet school geweest. Stoute jongen ik.”

MIENTJE

Mientje is een aardig kind, van even achttien jaar, Met oogjes als vergeet-mij-niet, en goudblond, krullend haar.

Met handjes klein en welverzorgd, die zijn van 't werk niet bang,

En als zij lacht dan komt er schalksch een kuiltje in haar wang.

Ze woonde in 'n deftig huis, en was zoo 't heette, rijk, Maar nimmer gaf haar kleeding toch van grooten rijkdom blijk.

Een oude jonge-heer die woont schuin aan den overkant,

Hij zag haar dikwijls wand'len gaan, ze liep steeds heel parmant.

Eens vroeg hij aan een buurman toen, wie in dat huis wel woont,

„Een koopman die zijn werken nu met rijkdom ziet bekroond.

„Een dochter heeft hij en 'n zoon, 'n mannelijken spruit.

De zoon studeert en is veel thuis, de dochter gaat veel uit.”

Dat vischje, denkt de jongeling, dat sla ik aan den haak,

Ik kan haar licht eens groeten, ik zie haar toch zoo vaak.

En eens, 't was in den winter, bevroren lag de gracht,

Ziet hij haar met haar schaatsen, 't huis uitsluipen, zacht...

Hij oogt het jonge meisje, nog lang en smachtend na, Besluit dan kort en bondig: ik ga haar achterna.

Op d'ijsbaan aangekomen, 't was op de Keizersgracht,

Ziet hij haar met haar schaatsen, en vlug besluit hij: wacht.

„Mag ik u met uw schaatsen eens helpen,” vraagt hij stout.

„O ja, mijnheer, hoe aardig, mijn handen zijn zoo koud.”

En bibb'rend knielt hij neder, ze stelt hem niet teleur, Haar voetje op zijn knie maakt in z'n broek een scheur.

Hij kruist met haar de armen en wil zoo rijden gaan, „O jé meneer, wat denkt u, ik kan niet eens nog staan...”

Hij krabbelt baan na baantje, valt neer, staat op, wordt koud...

Zij trapt hem op z'n teenen, hij denkt slechts aan haar goud.

Opeens schrikt zij: „Zoo laat al...? 'k Moet nu naar huis toe gaan,

De dochter mag 't niet weten, ook die komt op de baan.”

„De dochter...!? wie bent u dan...?” vraagt hij met schrik en spijt.

Met 't kuiltje in haar wang ze zegt: „Ik ben de G. TERLINGEN.

„Weet u misschien ook 'n Japanner, die wél Japansch kan lezen?” informeerde ik.

„Mijn bloel kan,” verzekerde hij.

„En waar woont die broer?” vroeg ik hoopvol.

„In San Flansisco.”

Woedend keerde ik me om en stapte in de tram om mijn geluk te gaan beproeven in een achterbuurt, waar Chinezen wonen.

Na een tramrit en een speurtocht door nauwe kronkelstegen, zag ik een Chineesch opschrift boven een wasscherij. Ik stapte binnen en pakte m'n mooiste Chineesch uit — voor het Gele gevaar, dat grijnzend voor me boog.

„Dit Chinageld? U mij lezen wil wat op staat? Ik veel dankbaar u!”

De China-man bekeek den penning aandachtig en zei toen in zuiver Hollandsch:

„Dat ding heeft niet de minste waarde voor u. Maar als u wilt, zal ik er u een goeden cent voor geven. Ik wil 't wel bewaren voor de curiositeit.”

Ik stak m'n hand weer naar het muntstukje uit, maar hij hield 't vast. „Nou, weet u wat, ik zal er u een kwartje voor geven.”

„Wat staat er op?” vroeg ik.

„O, dat 's maar een handelsmerk,” zei hij.

„Komaan, ik geef er u twee kwartjes voor.”

„Ik denk er niet aan!” zei ik en ik griste het geldstuk uit z'n hand en rende de straat op. Als die Chinees er twee kwartjes voor over had, zou 't ding zeker héél wat meer waard zijn!

Ik weer met 'n tram naar het hartje van de stad en daar stapte ik een winkel binnen waar allerlei vreemde munten geëtaleerd waren. De meneer achter de toonbank nam de munt met 'n nonchalant gebaar van me aan, bekeek haar even en zei toen:

„O, dat is een reclame van 'n nieuw restaurant. Er zijn 'n aantal van die munten in de stad verspreid en al wie er een vindt kan er gratis eten.”

En nou weet ik niet: Zal ik m'n muntstuk aan den Chinees verkoopen, voor twee kwartjes, of zal ik 't bewaren — voor op 't laatst van de maand?

L. v. A.

AMSTERDAMMERTJES

VODDEN EN BEENEN.

Achter zijn wagen, met 'n rood bord, waarop met witte letters staat, dat hij den hoogsten prijs betaalt voor voddën, oud ijzer en ouwe kleeren, sjokt de koopman langs de straat, haast mechanisch roepend 'n woord, dat, hoewel onverstaanbaar, toch door ieder begrepen schijnt te worden, want af en toe gaat 'n raam open en wordt de koopman geroepen, waarna een vrouw in een deur verschijnt met 'n zak of mand voddën. Even een korte schermutseling over vijf centen meer of minder, een minachtend bezien van het goed door hem, een snauw van haar en de koop is gesloten. Dan sjokt de voddënkoopman weer verder, zijn eentonig geroep galmend door de straat.

Achter den man komt hijgend, rood, puffend een dik vrouwtje aanloopen. Als de koopman stil staat omdat ergens aan een raam getikt wordt, heeft het vrouwtje tijd om hem in te halen. Ze pakt den koopman bij zijn arm en hijgend stoot ze het eruit....

„Mematje, mematje!”

„Wat zegt uwes juffrouw?” vraagt de koopman beleefd

„Mematje, mematje!”

„Mensch, 'k geloof je bent niet wel. Wat is dat nou? mematje?” vraagt de koopman.

De juffrouw, nog hijgend, schijnt geen woord meer te kunnen uitbrengen. Ze graait tusschen de voddën op de kar en net als de koopman nijdig zegt: „Juffrouw, blijf met uwes handen van me negosie af,” haalt de juffrouw triomfantelijk een oude mat uit den rommel te voorschijn.

„Wat mot dat as 'k vrage mag?”

„Wel, da's me matje. Dat hep je meegenome toen je strakkies vodge van me kocht. Je denkt zeker dat je die mat nog toe krijgt voor een zak vol fodde waar 'k maar 'n kwartje voor kreeg.”

„O, is dat uw matje? Heb ik 't meegenomen? verekskeseer me. Als ik 't geweten had, zou ik 't wel hebben laten leggen. 't Is 't meenemen niet waard,” zegt de koopman minachtend.

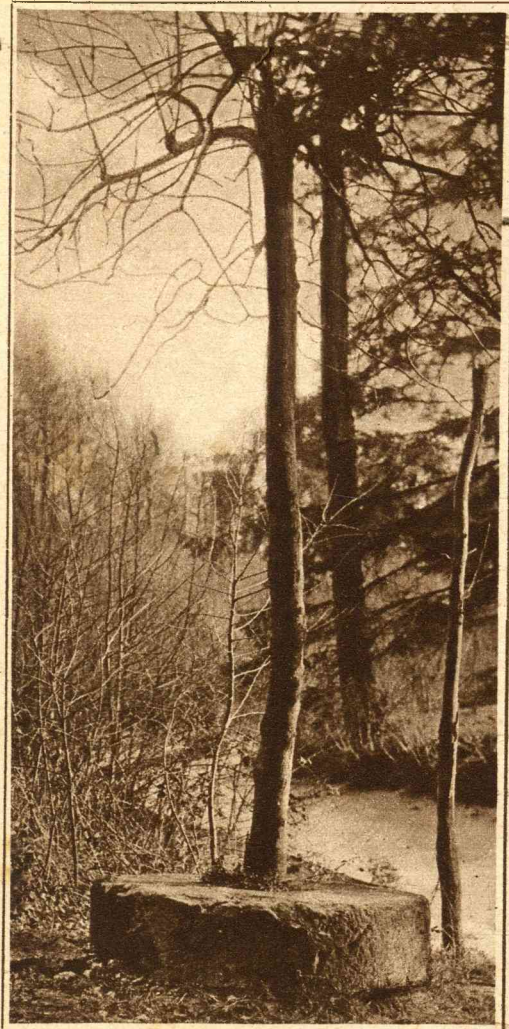
„Wat zeit uwes? Niet waard? Zoo'n mooie mat. Mot er nog bij komme iemand te afronteeren en eerst z'n asem uit ze lijf te laten loopen om de „gestole” mat terug te halen.”

Zij rekt hevig dat „gestolen” want ze is nijdig op den man die haar matje afkamt.

„Mens, zeg 't nog es, dan roep ik 'n agent!”

De vrouw zwijgt, rolt de mat op en gaat terug den langen lijdensweg dien ze ging voor d'r matje.

T. L.

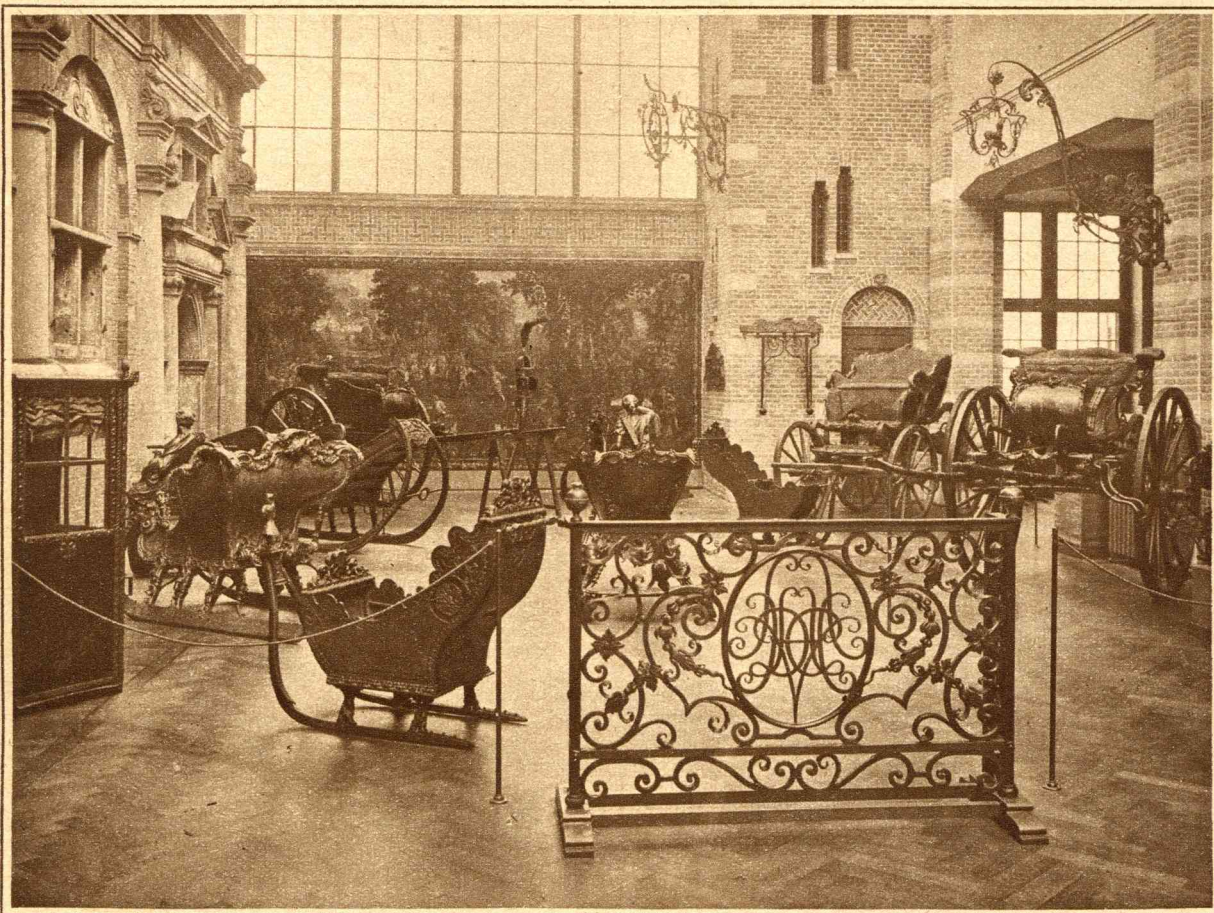

Hoe eigenaardig een boom zich kan ontwikkelen, toont deze foto: een boom groeiend in het gat van een ouden molensteen.

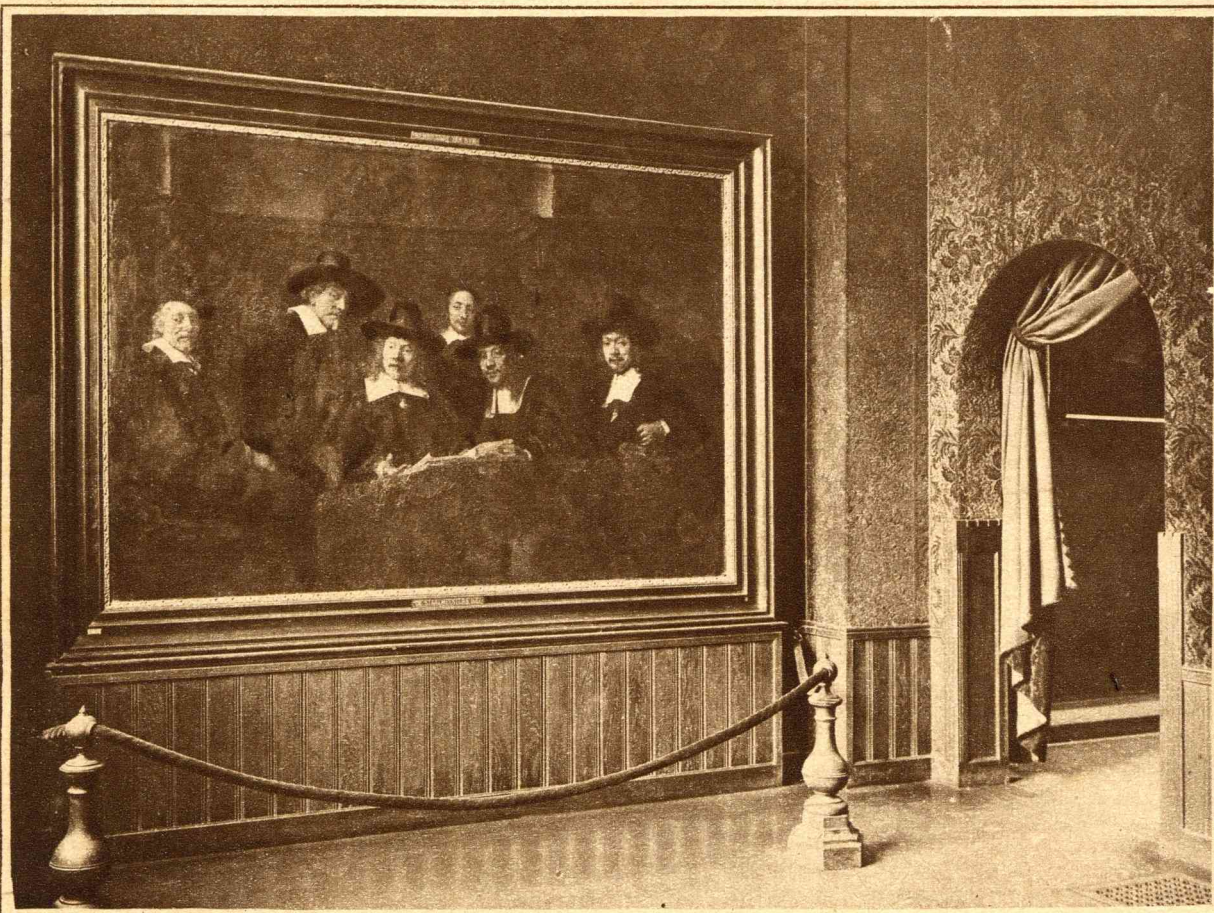

Een knotwilg, die door een weggeworpen bodemloos pannetje is opgegroeid en zich, niettegenstaande den knellenden band, krachtig heeft ontwikkeld.

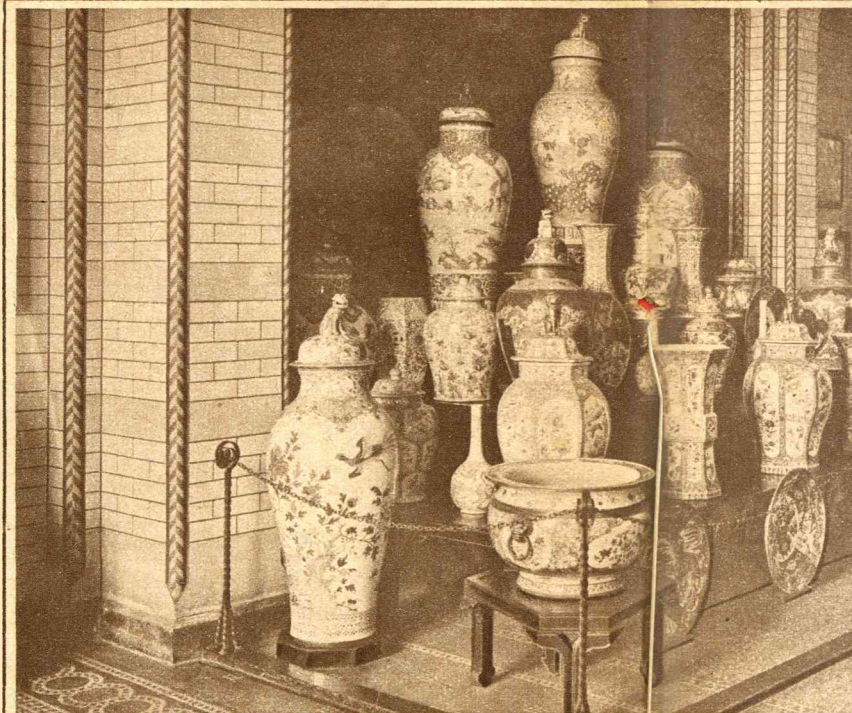
'T RIJKSMUSEUM

Een der nieuw ingerichte zalen. Geheel links: Draagstoel van het einde der 18e eeuw, daarachter een arreslede uit de 2e helft der 18e eeuw en geheel achter een sjees uit het begin der 18e eeuw. Links op den voorgrond een slede van 1729. Rechts vooraan een sjees uit de 2e helft der 18e eeuw en daarachter een jachtrijtuig uit het midden der 18e eeuw.

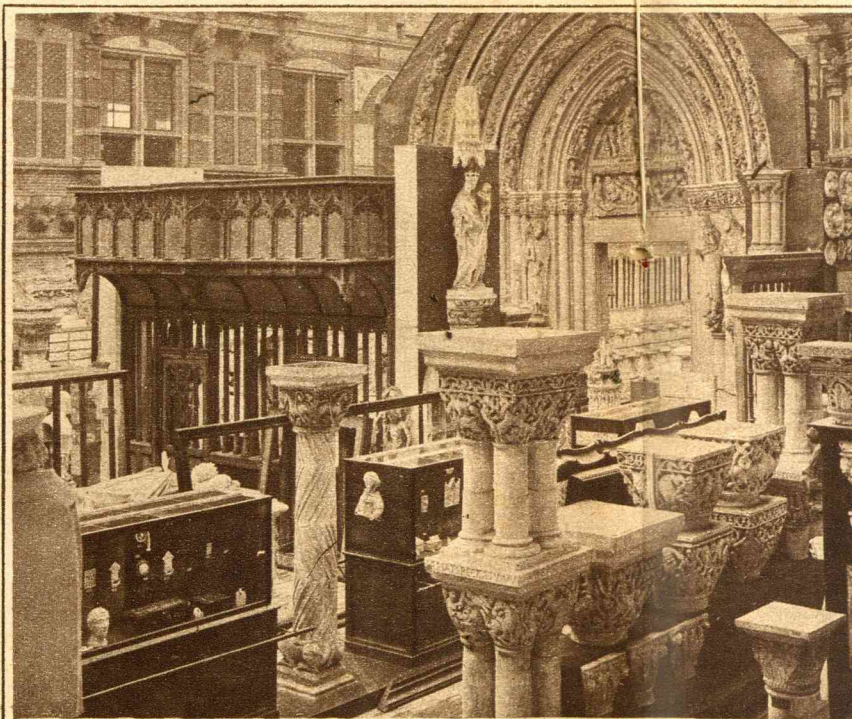
Een der mooiste, volgens velen, die het nog boven de Nachtwacht stellen, zelfs het mooiste schilderij uit ons Rijksmuseum, is wel Rembrandt's „Staalmeesters". Over den smaak valt niet te twisten, maar in elk geval, dat staat wel vast, zijn allen het er over eens, dat het een buitengewoon kunstwerk is en dat de bezoeker van ons Museum, die uit de Nachtwachtzaal de zaal betreedt waar „De Staalmeesters" hangt, opnieuw geboeid wordt door de schitterende kleurenpracht van dit doek en de meesterlijke wijze, waarop de zes koppen met hun buitengewone expressie, zijn geschilderd. Het zware roode kleed van de tafel, waaraan de zes regenten zitten, is eveneens van een bijzonderen kleurenrijkdom.

In de porceleinzaal. Een fraai hoekje Chineesch en Russisch

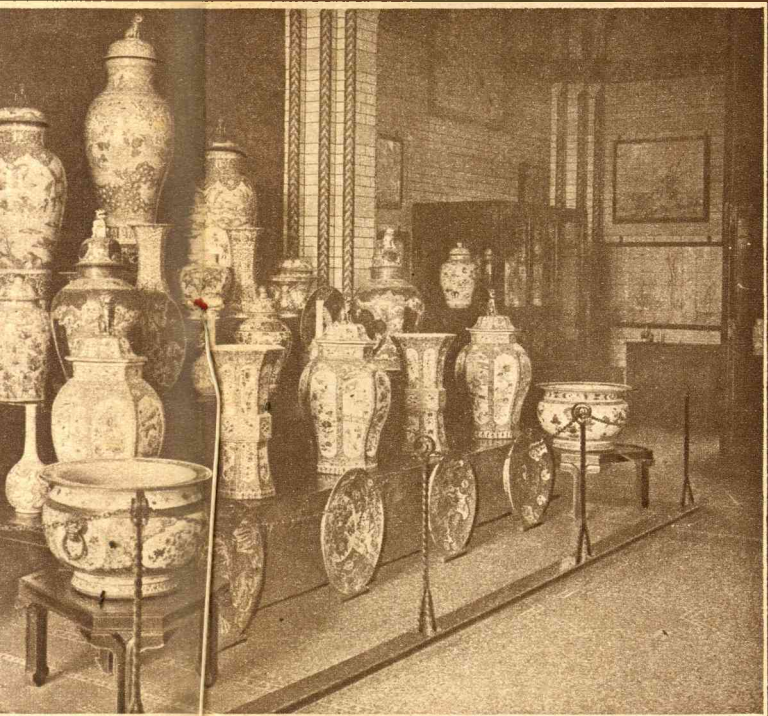

Het schilderij van Luitenant-Admiraal Michiel Adriaansz. de Ruyter en zijn gezin. J. Jacobson. De Ruyter is naast zijne derde vrouw, Anna van Gelder, in een park gehem, een valk op de vuist en 2 jachthonden bij zich. Zijn stiefzoon Jan Pauwelsz. v. Rechts Cornella de Ruyter met haar man Jan de Witte. In het midden Alida de Ruyter aan hare voeten haar twee jongste zusjes Margaretha en Anna; tusschen deze

Een overzicht van de Gips-binnenplaats.

TE AMSTERDAM

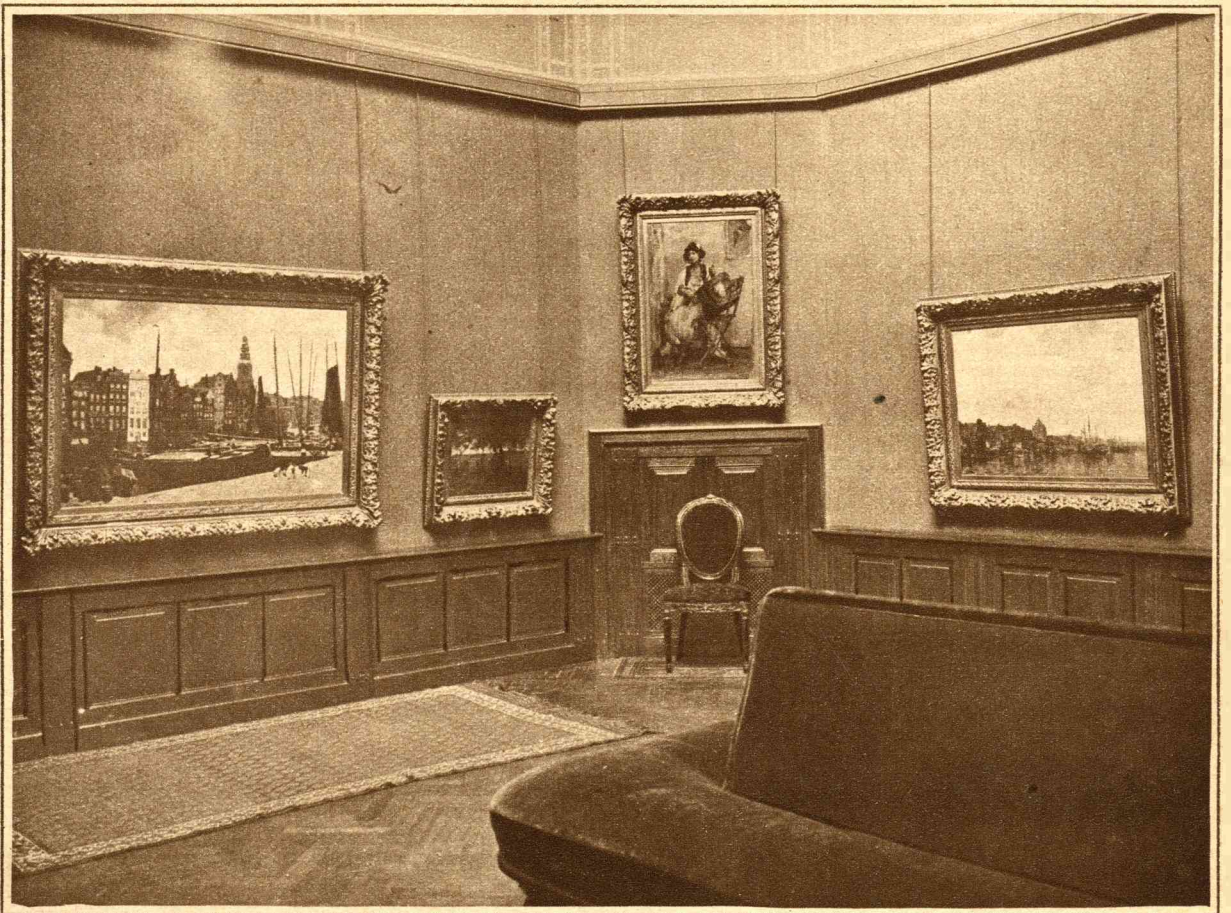
Een fraai hoekje Chineesch en Russisch porcelein.

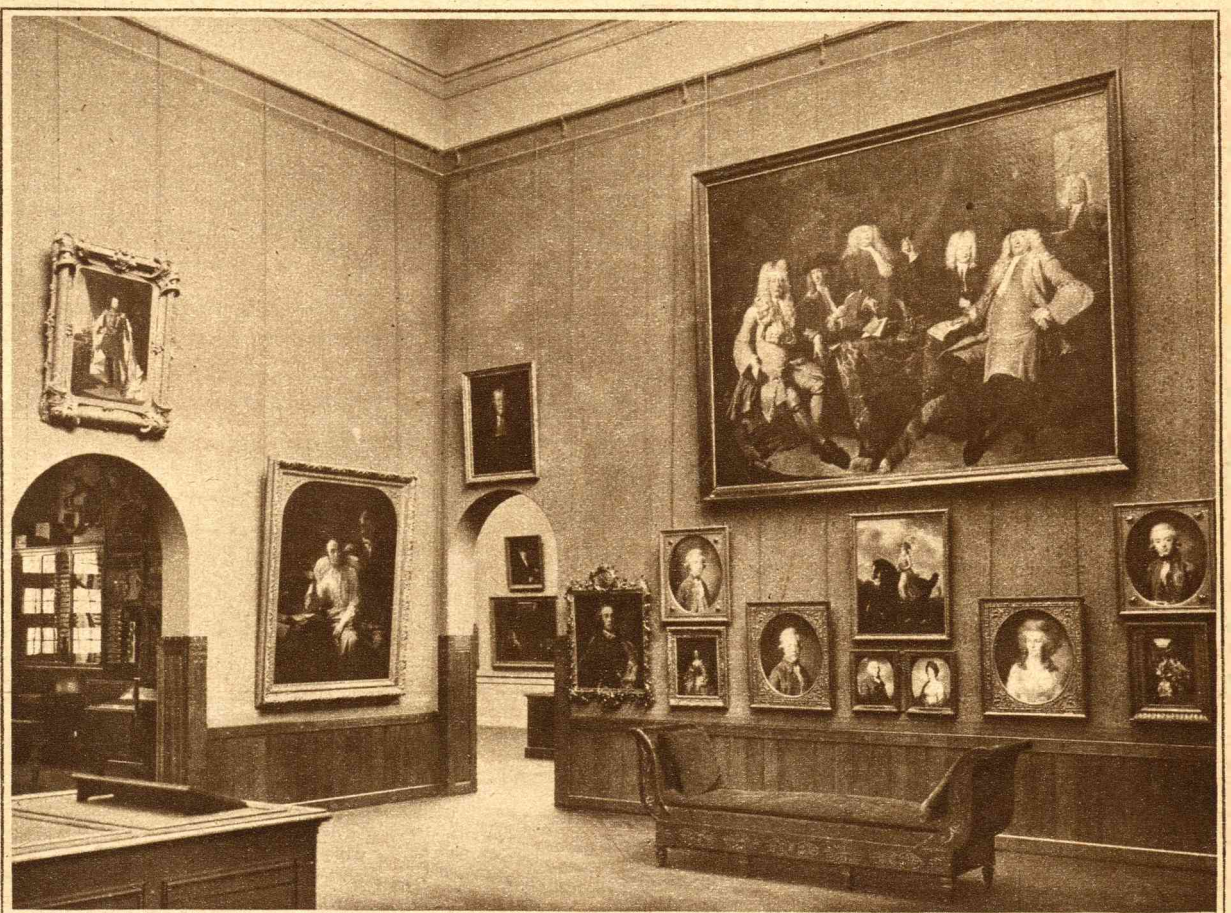
Adriaansz. de Ruyter en zijn gezin in de Historische binnenplaats, door J. B. Graaf van Limburg Stirum van de Wierse, 1921. In het midden Alida de Ruyter met een bloementuיל in de handen; links Margaretha en Anna; tusschen dezen de kleine Cornelis de Witte.

overzicht van de Gips-binnenplaats.

Een van de zalen in den Drucker-uitbouw, afd. Moderne kunst. Links: het Damrak met kerktoeren Oude Kerkplein van G. H. Breitner. In het midden „De Trommelslaagster” van Isaac Israels. Rechts „De Schreyerstoren te Amsterdam” van Jacob Maris, gezicht over het water op de huizenrij aan den Binnenkant.

In de Waterloo-zaal. Links tusschen de 2 uitgangen een schilderij van Nicaise de Keyser, voorstellende „De laatste wilsbeschikking van Koning Willem II”, geschenk van de drie gehuwde dochters van J. B. Graaf van Limburg Stirum van de Wierse, 1921. Het groote front-schilderij van C. Troost stelt voor „De Inspecteurs van het Collegium Medicum 1724”, Hendrik van Bronkhorst, Casparus Commelin, Daniel van Buuren, Jeronimo de Bosch en Martinus Haesbaert, benevens den gildeknecht Joost ten Pelkwijk. In het midden daaronder Frederica Sophia Wilhelmina van Pruisen, gemalin van Prins Willem V, te paard gezeten, daaronder ter zijde Prins Willem V (1748—1806) en Frederica Sophia Wilhelmina van Pruisen (1751—1820) zijne gemalin.

HET KRUISWOORDEN RAADSEL

Toen Rudolf bij Emma had aangebeld, hoorde hij dat haar moeder uit was! Dat was prettig voor Rudolf, want hij wilde Emma graag alleen spreken, het was prettig voor Emma's moeder, omdat zij Rudolf nog al saai vond en ook prettig voor Emma, zooals later blijken zal.

Nu dan alles zoo prettig geschikt was voor iedereen, zou men hebben kunnen verwachten, dat Rudolf zich opgewekt toonde. Het leek er echter niet naar. Wel had hij Emma met enthousiasme begroet, maar toen was hij in een somber stilzwijgen vervallen en op Emma's vroolijk gebabbel antwoordde hij slechts enkelvoudig en met 'n grafstem.

Nou was Emma, met al haar luchtig gebabbel, zoo dom nog niet en ze toonde een goed begrip, vooral in alles wat Rudolf aanging. Toen dan ook de thee was geschonken, wenkte ze hem om naast haar te komen zitten op den divan en ze zei met al de moederlijkheid, die een knap meisje van drieëntwintig in heur stem kan leggen:

„En vertel me nou eens, Rudolf, wat er aan de hand is.”

„Niets,” zei Rudolf en zijn gezicht klaarde op. „Om je de waarheid te zeggen — ik voel me nou juist heel gelukkig.”

En toen keek hij weer somber voor zich uit. Emma glimlachte even.

„Je hebt nauwelijks tien woorden gesproken, zoo lang als je hier bent. En toen ik vroeg, hoe je het maakte, zei je: Goed, met 'n stem alsof je maar liever dood was. Dus, Rudolf, er is iets met je.”

Rudolf klaarde weer op.

„Ja,” zei hij. „Je hebt gelijk.”

Emma wachtte op het vervolg, maar hij zei verder niets. Zij werd nieuwsgierig.

„Vertel eens,” vroeg ze vriendelijk.

„Och,” zei Rudolf, „het is niks van belang.”

„Vertel het me maar,” zei Emma weer, op zachteren toon.

Hij haalde de schouders op.

„Nou ja, als je er dan maar aan denkt, dat 't niks bijzonders is. — Ik doe aan kruiswoorden-raadsels.”

Emma keek hem verwonderd aan.

„Nou — iedereen —”

„Ja, dat weet ik,” zei Rudolf. „En ik hou er niet van, dingen te doen, die iedereen doet. Maar ik kan er niet tegenop.”

„Onzin!” zei Emma. „Je kan er mee ophouden als je wil. En ze zijn heel interessant. Weet je, ik heb er meer aardrijkskunde door geleerd, dan in al m'n jaren op school.”

Rudolf schudde het hoofd.

„Jij ook al Emma? En ik hoopte nog al, dat jij er me af zou brengen.”

„Nonsens!” zei Emma. „Ik vind ze leuk. Zelfs vader heeft er plezier in.”

„Weet ik,” zei Rudolf. „Heeft hij me in 't geheim verteld. Hij zei, dat jij er zoo knap in was. — Wat zou jij zetten voor een jong schaap?”

„Hoeveel letters?”

„Drie.”

„Lam,” wist Emma dadelijk.

„Prachtig,” zei Rudolf. „En een verwensching van vijf letters?”

„Vloek.”

„Mooi. En een stad in Limburg, beginnende met een V en eindigend op O?”

Emma dacht even na.

„Venlo,” zei ze toen.

„Precies!” zei Rudolf. „Jij bent een wonder, Emma!”

Emma bloosde om den toon, waarop Rudolf dat zei.

„Wees nou niet zoo overdreven,” zei ze.

Rudolf boog naar haar over.

„Als ik maar...” Toen zweeg hij verlegen.

„Ja?” zei Emma behulpzaam. „Als je maar...”

„Als ik maar 't geluk had... dat je me helpen wou bij een kruiswoorden-raadsel... Ik... ik heb 't bij me... zie je, dan — dan wist ik ten minste waar ik aan toe was.”

Emma lachte.

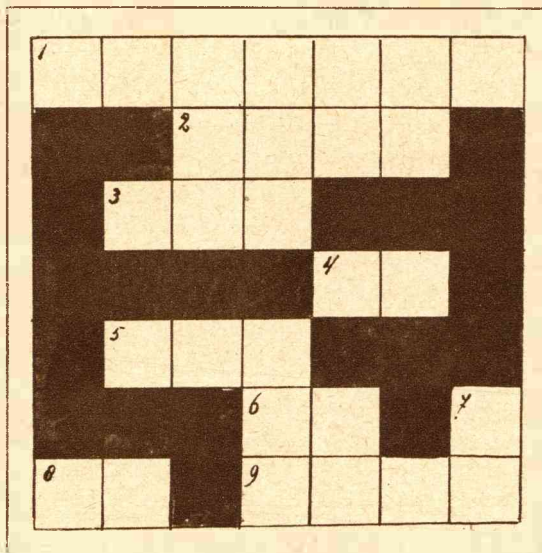
„Hemel Rudolf... ligt dat je zóó zwaar op de maag?... Kom op met je kruiswoorden-raadsel, dan kunnen we 't samen oplossen.”

Rudolf haalde, blozend, een stukje papier uit den zak.

„Zie je, ik — ik heb 't maar even overgepend — dat was makkelijker,” zei hij, met zóóveel overtuiging dat het wel leek of er een leugen mee bevestigd moest worden.

Emma nam het papiertje aan en ze zag het volgende Kruiswoorden-raadsel, waarbij deze gegevens voor het vinden der woorden:

2. De mooiste meisjesnaam.
3. De gebiedende wijs van een werkwoord.
4. Een ander woord voor jij.
5. Achternaam.
6. Iets onwaardigs.
7. Vraag.
- 8 of 9 (naar omstandigheden)

Antwoord.

Emma bekeek het papier enkele oogenblikken. Toen keek ze Rudolf aan.

„'t Lijkt niet erg moeilijk,” vond ze. „Maar waar zijn de verticale aanwijzingen?”

„Verticale? — O, die zijn er niet — ik bedoel — heb ik vergeten die over te schrijven?”

Rudolf zag er heel onschuldig uit. „Nou, dat maakt 't nog — nog interessanter, niet?”

Emma keek hem onderzoekend aan.

„Goed,” zei ze alleen, terwijl ze hem het papiertje terug gaf. „We kunnen eens zien, wat we ervan terecht brengen. Vul jij maar in. Wat is 't eerste woord ook weer?”

„Zouden we niet in het midden beginnen?” srelde Rudolf voor. „Een ander woord voor jij — twee letters?”

„Jij,” dacht Emma.

„Goed,” zei Rudolf, het woord invullend. „Nou het eerste woord: het meest bekoorlijke. *Liefste*, zou ik zeggen.”

Emma keek hem twijfelend aan. „Of dat nou wel goed is?”

„Dacht je van niet? Enfin het staat er nou al,” zei Rudolf. „Nou: de mooiste meisjesnaam.”

„Ja, dat 's ook 'n vraag — smaken verschillen en —”

„Een naam van vier letters moet 't wezen,” zei Rudolf weer. „En de mooiste meisjesnaam — wel, dat ik daar nou pas aan denk — Emma natuurlijk!”

Hij zei dit met zóó

veel vuur dat Emma bloosde. Maar Rudolf ging dadelijk verder:

„Nou nummer drie, de gebiedende wijs van een werkwoord.

Laat eens kijken: houden — van iemand houden — dat is ten minste iets moois — gebiedende wijs: houd — wacht,

't zijn maar drie letters — hou dus — Nummer vier hebben we al — jij. Numero vijf: achternaam — drie letters — zullen we zeggen: van? Dan krijgen we numero zes — iets onwaardigs — twee letters — dat doelt misschien op mij.”

Rudolf had alles vlug achter elkaar afgerateld. Emma lachte.

„Veel hulp heb je niet aan me gehad, maar je holt ook zóó

door — ik kan je gewoon niet bijhouden — je lijkt wel 'n genie!”

Rudolf glimlachte bescheiden.

„Ja, 't lijkt wel, of ik een bijzondere gave heb voor 't oplossen van kruiswoorden-raadsels. — Maar, waar zijn we ook weer gebleven? Numero zeven: vraag — één letter — dat kan niets anders zijn dan 'n vraagteeken, denk je ook niet? — Maar nou nog acht en negen — dat is lastig — antwoord — ja, als ik dat wist —”

„O, zit je eindelijk vast?” lachte Emma.

„Absoluut!” bekende hij. En hij werd opeens vuurrood. Met een zenuwachtig gebaar gaf hij het papiertje aan Emma. „Als jij — als jij nou dat laatste woord nog —?”

Emma nam het beschreven blaadje van hem over.

Opeens richtte ze zich toen overeind en haar blos stelde den zijnen nog in de schaduw.

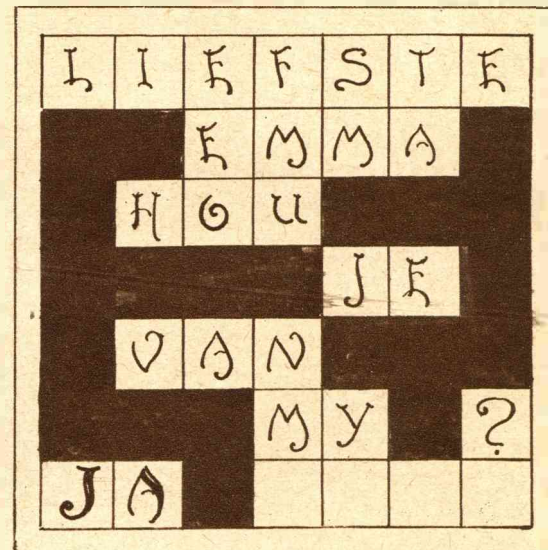
„O Rudolf,” fluisterde zij.

Maar Rudolf keek aandachtig naar het tapijt. In Emma's oogen kwam een zachte uitdrukking en even zaten ze allebei doodstil. Toen nam Emma hem het potlood uit de bevende hand en haastig vulde ze nog een hokje van het prijswoorden-raadsel in. Toen gaf ze hem het papiertje.

„Klaar, Rudolf,” zei ze zacht.

Rudolf werd opeens bleek, toen hij het papier van haar overnam, maar een enkele blik erop bracht weer een dubbele dosis kleur op zijn wangen. En het daarop volgende oogenblik fladderde het papiertje op den grond en Rudolf's armen omvingen Emma's tengere gestalte.

Het kruiswoordenraadsel zag er, toen het door hen beiden was ingevuld zóó uit:

Toen ze een paar maanden later hun huwelijksreis ondernamen, hebben ze zich vooraf voorzien van een heelen voorraad Kruiswoorden raadsels.

L. v. A.

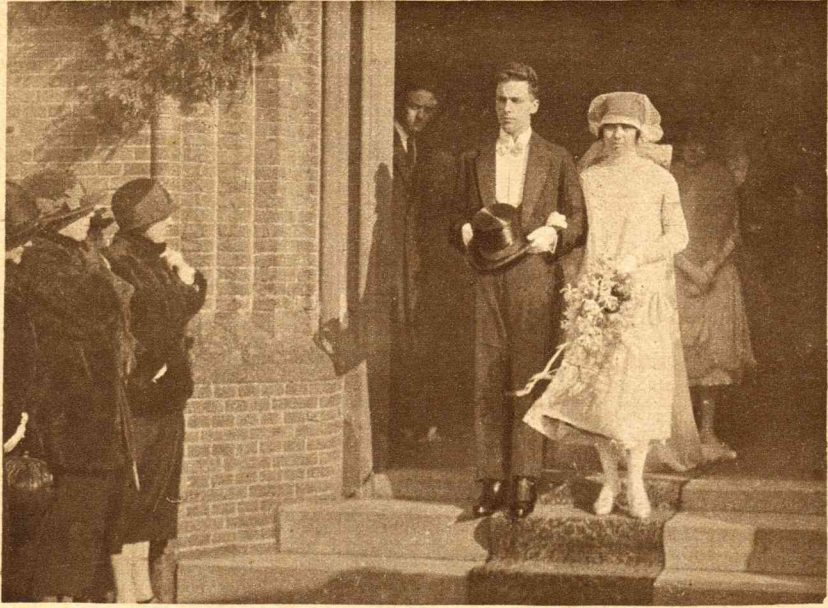

Een zeehond die een drankje inneemt. Eigenlijk is het niets bijzonders, zoo goed als een mensch ziek kan wezen, kan ook een dier het zijn en toch, de mensch vindt het zoo eigenaardig dat een dier medicijn inneemt, dat hij er een kiekje van maakt. Zooals men ziet is de zeehond een gewillige patient.

Horizontaal.

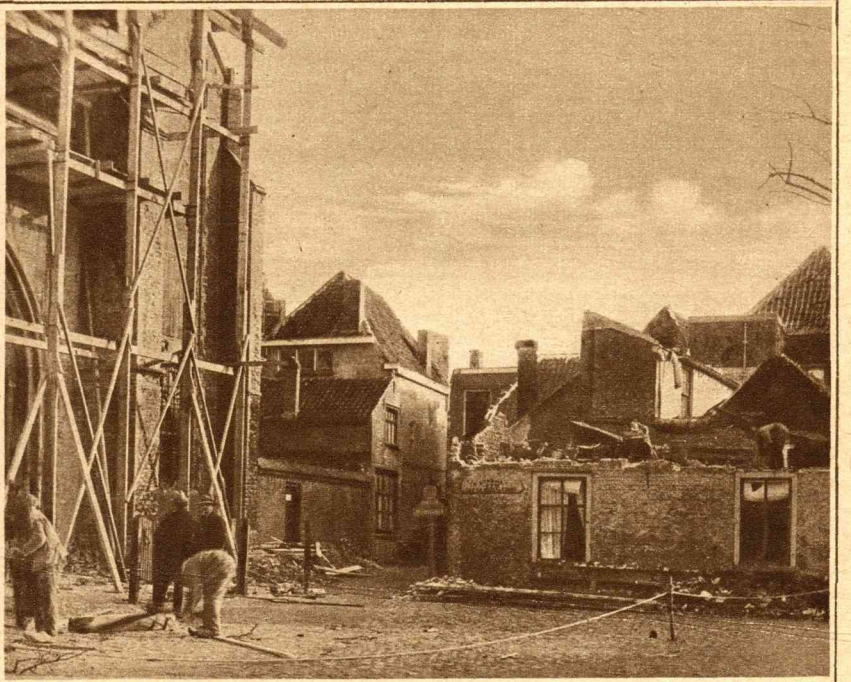
1. Het bekoorlijkste.

UIT HET LAND

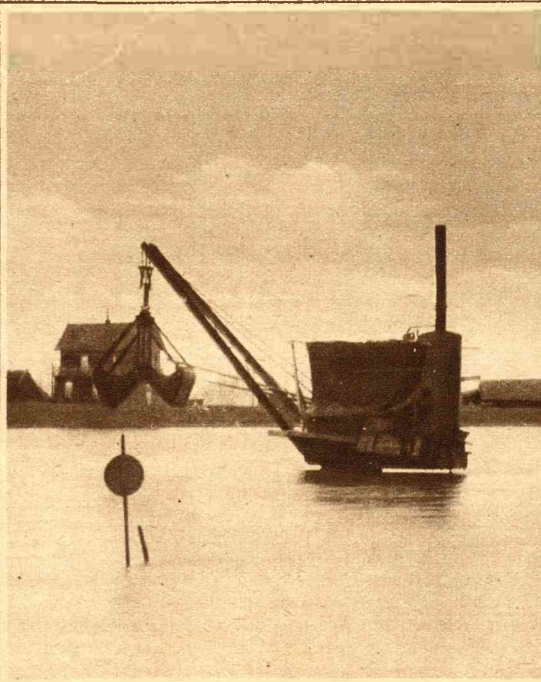
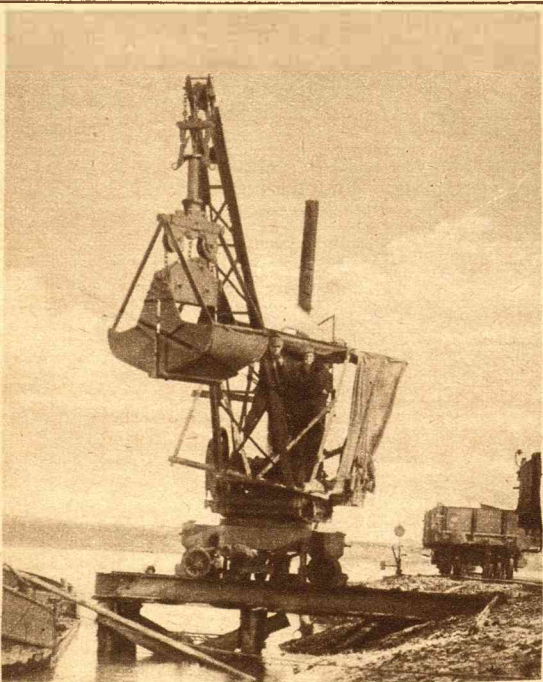

HET HUWELIJK DER DOCHTER VAN ONZEN MINISTER-PRESIDENT.

Te Vierakker bij Zutphen is Dinsdag het huwelijk voltrokken tusschen Jkvr. Maria J. A. Ruys de Beerenbrouck, dochter van den president van den Ministerraad, met Jhr. mr. C. M. O. van Nispen tot Sevenaer. Hierboven, links een kiekje van het jonge paar, bij het verlaten der kerk; rechts: het bruidspaar met bruidsmeisjes en bruidsjonkers voor het kasteel te Vierakker, de woning der grootmoeder van de bruid.

Op tal van plaatsen heeft de storm ernstige schade aangericht. Wij geven hier links nog een foto uit Aalsmeer, waar voor ongeveer f 60.000 schade is toegebracht aan de rozenkassen en rechts een uit Goes, waar de stelling, die voor reparatie-doeleinden voor de Maria-Magdalena-kerk was opgetrokken, omwoei, op het huis van den heer Valk terecht kwam en 't dak vernielde.

Twee kiekjes van de Maas in Zuid-Limburg, beide op hetzelfde punt opgenomen, doch 24 uur na elkaar. Men ziet hoe sterk in dezen tijd het water is gewassen.

Ook hier te lande begint de Kruiswoordenraadsel-manie al. Twee kostuums gezien op een bal in Haarlem.

ONS KINDERHOEKJE

(UIT HET ENGELSCH)

Ten tijde van zwaarden en pruiken en wijde jassen met gebloemde omslagen, toen heeren plooi-sels droegen, en vesten van gebloemd satijn en tafzijde met goud geboord, toen leefde er eens in Gloucester een kleermaker. Van 's morgens vroeg tot 's avonds zat hij met gekruiste beenen op een tafel voor het venster van een kleinen winkel in Westgate. Den geheelen dag zoo lang het licht was, naaide, knipte en mat hij zijn satijn, pompadour en tafzijde; stoffen hadden vreemde namen en waren zeer duur in die dagen van den kleermaker van Gloucester. Doch hoewel hij fijne kleeven voor zijn naburen maakte, zelf was hij zeer, zeer arm, een schamel gekleede oude man met een bril op ingevalen wangen en oude gekromde vingers. Van de geborduurde stof knipte hij zijn jassen zoo zuinig mogelijk, zoodat er altijd heele kleine overblijfsels en afknipsels op tafel verbleven. „Voor niets geschikt” meer dan alleen voor muizenvesten,” prevelde de kleermaker.

Omstreeks Kersttijd begon de kleermaker op een bitter kouden dag aan een jas — een jas van kerskleurige zijde, geborduurd met violen en rozen en aan een vest van roomkleurig satijn, opgemaakt met gaas en groene sajetten chenille — voor den burgemeester van Gloucester. De kleermaker werkte en werkte, en mompelde bij zichzelf. De zijde werd uitgemeten, om en om gekeerd en met de schaar pas-klaar gemaakt; de tafel lag vol met kerskleurige afknipsels. „Voor niets breed genoeg, en dwars-ge-nomen nog minder, alleen nog ge-schikt voor kragen en nachtmuts-linten voor mui-zen,” prevelde de kleermaker van Gloucester.

Toen de sneeuwvlokken het licht begonnen uit te sluiten van het smalle, met lood bedekte venster, toen was de kleermaker juist gereed met zijn dagtaak. Zijde, satijn, alles lag geknapt op de tafel. Daar waren twaalf stukken voor de jas en vier stukken voor het vest, omslagen voor de zakken en de manchetten en knopen, niets ontbrak, zelfs fijne, gele tafzijde voor de voering van de jas en strengen van kerskeurige zijde voor de knoopsgaten, alles lag gereed om den volgende morgen aan elkaar genaaid te worden, alles uit-gemeten en voldoende, alleen ontbrak er nog een enkele streng van kerskleurige zijde.

Toen het geheel donker was, verliet de kleermaker zijn winkel, na eerst het venster en de deur

gesloten, en den sleutel bij zich gestoken te hebben, want 's nachts sliep hij daar niet. Niemand woonde daar 's nachts, dan alleen kleine bruine muizen, doch die loopen zonder sleutels in en uit, want achter de houten beschotten van alle oude huizen in Gloucester bevinden zich kleine muizen-trappen en geheime valdeuren, zoodat de muizen zonder over straat te gaan door al die nauwe doortochten van huis tot huis gaan door de geheele stad.

Nu, de kleermaker kwam dan uit zijn winkel en strompelde door de sneeuw naar huis. Hij woonde heel dichtbij in College Court, naast den ingang van College Green, en ofschoon het geen groot huis was, had de kleermaker, omdat hij zoo arm was, alleen de keuken er van gehuurd. Hij woonde daar heel alleen met zijn kat, die Simpkin heette en zoolang de kleermaker aan het werk was, paste Simpkin, die ook veel van muizen hield, doch hen geen satijn voor vesten gaf, op het huis.

„Miauw,” zeide de kat, toen de kleermaker de deur opende. „Miauw”.

„Simpkin,” antwoordde haar de kleermaker, „nu zullen wij rijk worden, maar ik ben er nog heel-maal van in de war. Neem dit vierstuiverstukje (dat ons laatste vierstuiverstukje is) en Simpkin, neem een porceleinen kan mee, koop voor een stuiver broodjes, voor een stuiver melk en voor een stuiver saucijsjes en Simpkin, koop mij met den laatsten stuiver van ons vierstuiverstukje een streng van kerskleurige zijde. Maar o, Simpkin, verlies toch vooral niet den laatsten stuiver want dan maak je mij ongelukkig, want ik heb geen zijde genoeg.”

„Miauw,” zeide Simpkin weer, nam het vierstuiverstukje en de kan, en ging de deur uit.

De kleermaker gevoelde zich o zoo moe en afgemat. Hij ging bij den haard zitten en mompelde bij zich zelf over de wonderbare jas. „Nu ga ik rijk worden, doch laat ik mij alles nog eens goed in het geheugen brengen. In den loop van den morgen op Kerstdag gaat de burgemeester van Gloucester trouwen. Hij heeft een jas en een geborduurd vest besteld, dat met gele tafzijde gevoerd moet worden. Er was van de tafzijde juist genoeg, want veel is er niet van overgebleven, dan wat alleen geschikt was voor kragen en mutsenlinten voor muizen.”

Eensklaps hield de kleermaker op, want uit de keukenkast aan het ander einde van de keuken, kwamen een aantal zachte geluiden: tip tap, tip tap, tip tap, tip. „Wat kan dat zijn,” dacht de kleermaker van Gloucester en sprong verschromt van zijn stoel op. De keukenkast was geheel gevuld met aardewerk, schotels, geschilderde borden, theekopjes en kannen. De kleermaker ging de keuken door en stond naast de keukenkast door zijn bril te kijken en te luisteren. Weer kwam onder een theekop vandaan dat grappige, zachte geluid, tip tap, tip tap, tip tap, tip. „Dat is toch vreemd,” prevelde de kleermaker van Gloucester en tilde de theekop op, die ondersteboven stond. Daar onder uit kwam een levende kleine muis, zij maakte een buiging voor den kleermaker, huppelde toen van de keukenkast en verdween eensklaps onder het beschot.

De kleermaker ging weer bij het vuur zitten zijn arme koude handen te warmen en mompelde:

„Het vest is geknapt van perzik bloesemkleurig satijn, tamboerreeraamsteek en rozenknoppen in prachtige floretzijde. Was het wel verstandig van mij, om mijn laatste vierstuiverstukje aan Simpkin mee te geven? Een en twintig knoopsgaten van kerskleurige zijde.”

Opeens kwamen er weer andere kleine geluiden uit de keukenkast, tip tap, tip tap, tip tap, tip. „Dat gaat mijn verstand te boven,” prevelde de kleermaker van Gloucester en tilde een andere theekop op. Een andere kleine muis stapte er onder uit, en maakte een buiging voor den kleermaker. En opeens kwam over de geheele keukenkast een koor van kleine tikjes, zoo gelijk klinkende alsof de een de ander antwoordde, als torren in een oud, wormstekig vensterluik, tip tap, tip tap, tip tap, tap. En van onder theekopjes, van onder schotels en borden en kannen kwamen almaal meer kleine muizen te voorschijn, die van de keukenkast onder het beschot verdwenen.

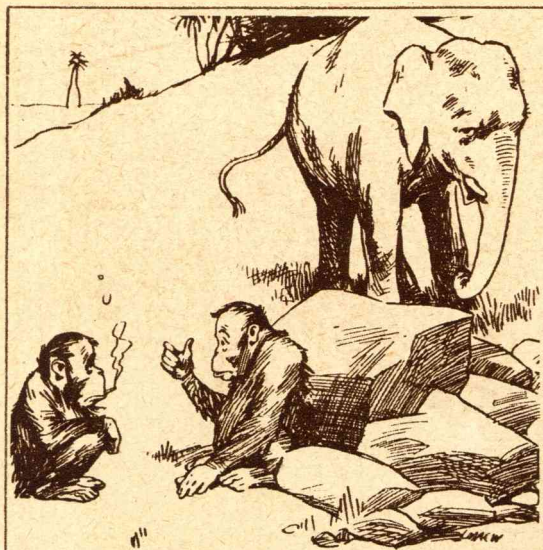
De kleermaker ging nog dichter bij het vuur zitten en jammerde: „Een en twintig knoopsgaten van kerskleurige zijde, die voor Zaterdagmiddag klaar moeten zijn en nu is het al Dinsdagavond. Deed ik er goed aan, al die muizen los te laten, ontegenzeggelijk het eigendom van Simpkin. Ach, alles gaat verkeerd, want ik heb geen streng zijde meer.”

De kleine muizen kwamen weer te voorschijn en luisterden naar den kleermaker. Zij fluisterden met elkaar over de gele tafzijde en over kragen voor kleine muizen, en toen op eens holden zij allen gelijk weg door de opening achter het beschot, piepende en elkaar roepende toen zij van huis tot huis gingen en geen enkele muis was er achter gebleven in de keuken van den kleermaker, toen Simpkin met de melk terug kwam.

Simpkin sprong met een boos „g-r-r-miauw” de deur in, als een kat, die boos is, want zij hield niets van sneeuw en sneeuw was er in haar ooren en sneeuw in haar hals-band achter in haar nek. Zij zette het brood en de saucijsjes op de keukenkast en begon rond te snuffelen.

„Simpkin, waar is mijn streng zijde?” vroeg de kleermaker. Doch Simpkin zette de kan met melk op de keukenkast en keek achterdochtig naar de theekopjes, want zij verlangde zoo naar een kleine, vette muis voor haar avondeten.

(Slot volgt)

„Zeg! Waarom is de olifant in zoo'n slecht humeur?”
„Waarom? Hij is boos omdat ik geen haasje-over met hem wil springen!”

SCHADUWBEELD

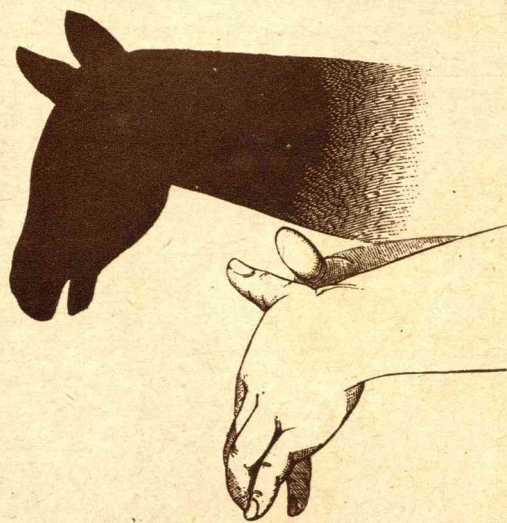

Fig. 15.

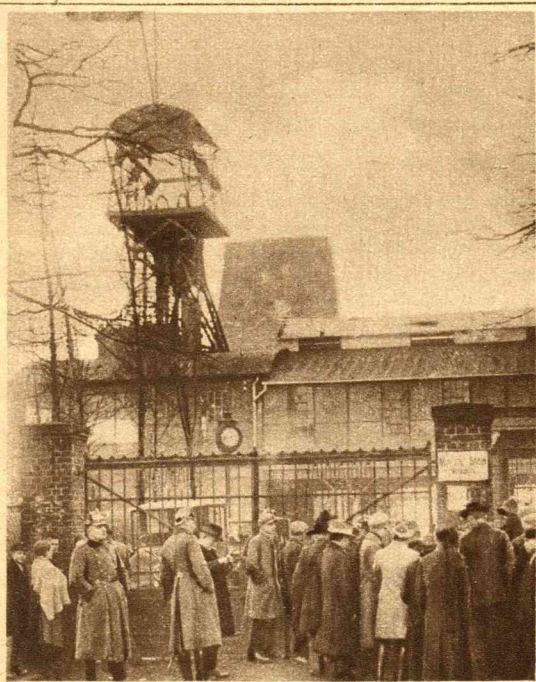
HET VIGELANTEPAARD.

Handen en vingers hebben dezelfde houding als vorige week voor het rijpaard is aangegeven. Om den kop meer te laten hangen, houde men de handen wat lager; om den hals dunner te maken, bringe men de benedenarmen dichter bij elkander en door de twee duimen wat neer te drukken, krijgt men hangende ooren. Men buige de vingers der linkerhand iets meer om en plaatse de toppen weer op de nagels van dezelfde vingers der rechterhand. Door de benedenarmen op en neer te laten gaan, krijgt de kop die droomerig knikkende beweging, welke men bij oude paarden kan opmerken. Tegelijkertijd beweeg men de vingertoppen der rechterhand een weinig van die der linker, om daardoor de werking van het knikken op de slappe onderlip voor te stellen.

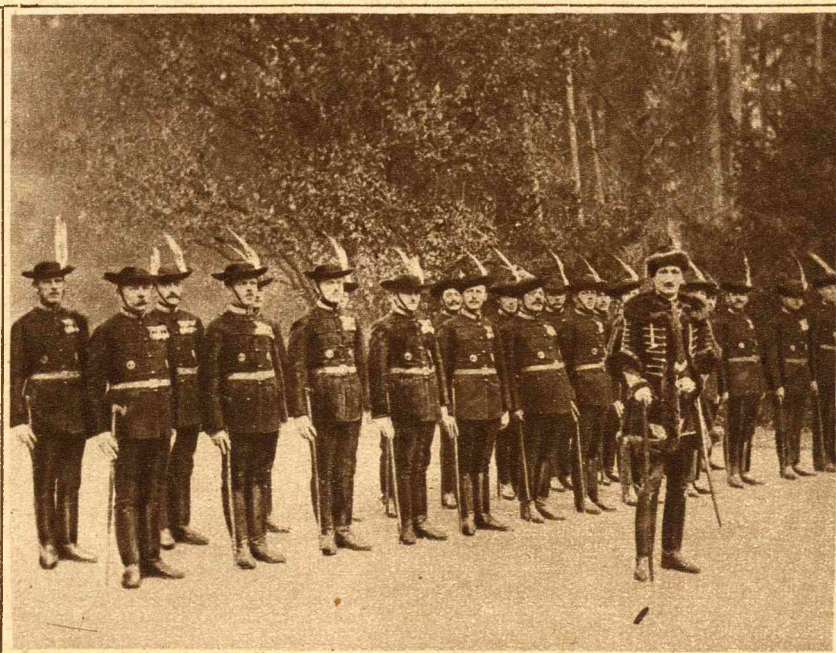
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

Een ontzettende ramp heeft de mijn „Minister Stein“ bij Dortmund getroffen. Tengevolge van een mijngasontploffing is een groot aantal arbeiders in de mijn opgesloten en door het zich ontwikkelende gas werd het reddingswerk zoo ernstig belemmerd, dat het niet is mogen gelukken één der ingesloten te bevrijden. Toen men eindelijk tot de ongelukkigen kon doordringen, waren allen reeds dood. Enkel die het langst geleefd hadden, hadden daarvan mededeeling gedaan, door met krijt op een muur te schrijven: „Tot 10 uur Donderdagavond leefden wij nog met ons negentien“ en een man schreef met krijt op zijn hoed: „Om elf uur leefde ik nog.“ Honderd achtentwintig lijken werden naar boven gebracht. Links: De ingang van het terrein van de mijn, waarvoor zich voortdurend een reusachtige menigte verdrong. Op het terrein een ziekenauto en een particuliere auto; daar het aantal beschikbare ziekenauto's niet voldoende was, hielpen particulieren mee tot het vervoeren der lijken; Rechts: Een lugubere last. Een wagen waarop de gekiste lijken werden weggevoerd.

Links: De ingang van de mijn, waarboven de vlag halfstok waait; Midden: Mannen van de reddingsbrigade komen na een vergeefsche poging om in de mijn door te dringen, weer boven. Rechts: Niettegenstaande zij gasmaskers droegen, raakten verschillende der redders bewusteloos. Hier wordt er een door twee leden van den geneeskundigen dienst weggebracht.

De bemanning van de *Jeanne Casale*, het vliegtuig waarmee kolonel Vuillemin naar het Tsjadmeer zou vliegen en dat bij Niamey aan den Niger neerstortte. Van de vier inzittenden werd sergeant Vendelle (links op de foto) gedood en de drie anderen: van links naar rechts: kolonel Vuillemin, kapitein Dagneaux en sergeant Knecht, gewond. Volgens de laatste berichten verkeerden zij echter buiten gevaar. De kolonel werd het ernstigst gewond.

Het is onder de Hongaarsche edellieden mode geworden om er een eigen legertje op na te houden, dat uit ongeveer 24 man bestaat. Zij handhaven daarmee de tradities der middeleeuwen, toen dit nu eenmaal noodzakelijk was. De bijbedoeling die er nu achter schijnt te zitten schijnt te zijn, dat op deze wijze Hongarije een groot aantal soldaten kan houden, dan bij het Vredesverdrag is toegestaan. Hierboven graaf Stasey met zijn „leger.“

DE VROUW EN HAAR RIJK

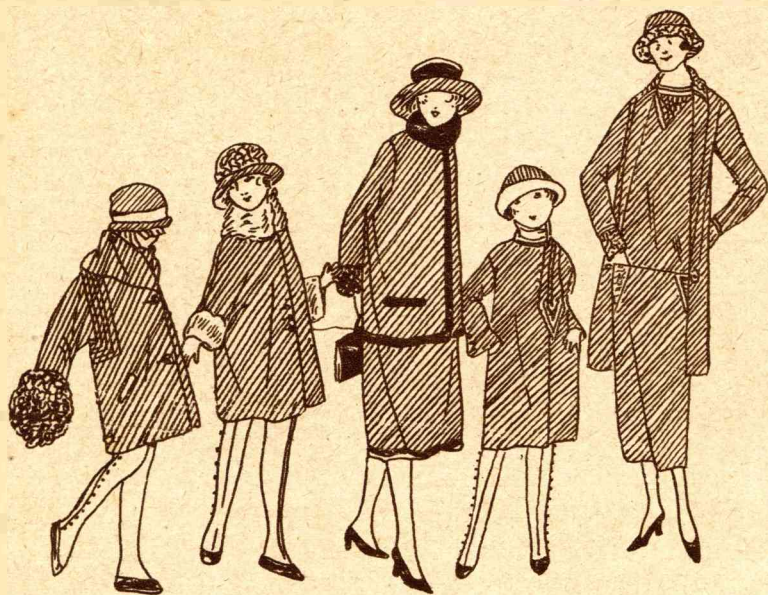
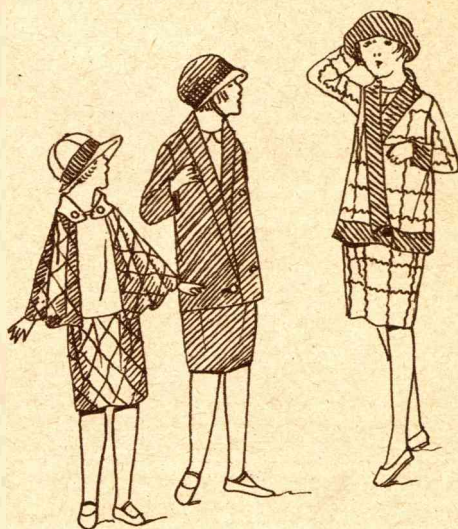

Foto links: Zoo gaat de jeugd naar school; de bloote kuitjes der kleinen van lekkere warme slobkousen voorzien. Van links beginnend zien wij een aardig jasje van drapella met hoekige armsgaten, door een bandgarneering gemarkeerd. Vervolgens een in vorm geknipt kimonomodelletje van fluweel met konijnenbont aan hals en polsen. Een grooter meisje heeft een stemmig pakje van laken met leeren biezen voor mantel- en rokgarneering en bonten kraag en manchetten voor verwarming. Dan een zeer nieuwmodische, gladde kindermantel, die op den écharpekraag en de mouwtjes met zijborduursel gegarneerd is. De rij wordt gesloten door een oudste zusje, meer damesachtig gekleed in een tweedeelig pakje van soepele wollen stof. De japon, de sjaalkraag van den rechten mantel en de mouwen zijn gegarneerd met licht genuanceerde stof, waarop met donkere soutache een slingerpatroon gewerkt is. Rechts: Een effen, glad blousje met aangefronst ruitrokje; daarboven een geruite cape met effen kraag... Ziedaar een allerliefst driedeelig pakje voor een kind. Het kostuumpje ernaast is klassiek wegens het korrekte jasje met langen sjaalkraag, dat over een nauw rokje valt. Dit drieluik wordt voltooid door een groot kind, dat met élégance een pakje draagt van in ruitvorm geborduurd marocain. Het in vorm geknipte paletotje is met effen stof gegarneerd.

JUMPERS EN KINDERPAKJES.

De zoo geliefde jumper laat zich in het komende voorjaar niet verjagen. Zij blijft een makkelijk, prettig kledingstuk, dat door haar maaksel van zijde of wol, weinig moeite veroorzaakt met strijken. Zij kreukt nooit en voegt zich geheel naar de lijnen van het lichaam.

Daarom is de jumper ook de dracht voor jonge, tengere figuren en verliest zij haar aantrekkelijkheid, wanneer zij door een te zeer gevulde dame gedragen wordt.

Er is weer een aardige variatie gekomen om de jumper nog aantrekkelijker te maken. De nieuwste zijn thans van wol en zijde gecombineerd en worden opgewerkt met tres of soutache.

Heel aardig is b.v. een jumper van lila gekrulde zijde, waarvan de kraag gemaakt is van lila en paars tres, welke naast elkander genaaid zijn, terwijl ook het onderste gedeelte van de lange mouwen op dezelfde wijze is bewerkt. De V-vormige open hals kan eveneens met tres in twee kleuren versierd worden.

Het mooiste is een breede zijden tres er voor te gebruiken en voor een goeden overgang der kleuren te zorgen. Oranje, overgaande in licht-bruin, groen in blauw, bruin in geel geeft heel mooie effecten.

Een wollen jumper met een kraag van zijde, evenals de manchetten en de nagebootste zakken is een aardige nouveauté.

Ook voor kinderjurkjes is het bewerken met tres zeer aan te bevelen. Het frischt de veel gedragen jurkjes weer op, en het maakt den vouw van het verlengde rokje onzichtbaar.

Ook wollen jongenspakjes kunnen ermede bewerkt worden. Natuurlijk kan ter opluistering nog een borduursteeke aangebracht worden.

De mouwtjes en de hals kunnen versierd worden met een platten, zijden puntsteek, die telkens in den rand van de tressen gehaakt wordt. Ook kunnen er kraaltjes bij gebruikt worden.

Een zijden kinderjurkje, opgewerkt met kleine bolvormige kraaltjes staat allerleukst.

Ik zag een snoezig jongenspakje in lichtgroene kleur, vervaardigd van wol en zijde. Het biesje aan den hals, alsmede aan de mouwtjes en de boordjes van het broekje waren van wol, de rest van zijde in dezelfde tint.

Ook trok een doddig kruippakje van oranje-wol met lila-zijden steekjes een knoopjes versierd, mijn aandacht. Lief is dat kindergoed!

ANNIE M. M.

GARNALENSCHOTELTJE.

400 gram (4 ons) gepelde garnalen.

4 d.L. (4 gewone theekopjes) melk.

40 gram (4 afgestreken eetlepels) tarwebloem.

DE TRIOMF VAN EEN BLIND MEISJE.

Miss Matilda Allison, de eerste blinde steno-typiste in Californië, is hoofd-correspondente geworden aan het Hape California Hospital. Door een ongeval werd zij op haar zevende jaar blind in haar ouderlijk huis te Windsor. Ze verhuisde later naar de V. S. en bezocht te Berkeley in Californië de school voor dooven en blinden, waar zij uitstekende studies maakte en diploma na diploma behaalde, waarvan zij nu de vruchten genieten kan.

50 gram (2½ afgestreken eetlepels) boter.
1 ei.

Peper, zout, nootmuskaat.

1 eetlepel gehakte peterselie.

Verwarm roerende de boter met de bloem tot

een gelijk mengsel, voeg daarbij langzamerhand de melk (steeds roerende) laat de saus even doorkoken tot ze flink gebonden is en vermeng ze dan met de garnalen, die van te voren in wat water met zout zijn gewassen. Laat daarna de ragout niet meer koken, voeg er het geklopte ei bij, de peterselie, het zout en de kruiden (naar smaak); breng het mengsel over in een vuurvast schoteltje, bestrooi het met paneermeel. Leg hier en daar een klontje boter en laat er in den oven vlug een korstje op vormen.

GESTOOFD KALFSVLEESCH.

Wasch 450 gram mager kalfsvleesch, kook het in een halve L. water met zout, 3 witte peperkorrels 1 worteltje, wat peterselie, 'n stukje foelie en een mespunt thijm gaar (pl.m. drie kwartier). Snijd het in schuine plakken en houd deze in een weinig bouillon warm om uitdrogen te voorkomen. Breng 25 gram bloem en 35 gram boter aan den kook, voeg er roerende 3 d.L. van den overgebleven bouillon door een zeef bij en laat de saus roerende gaar koken. (10 minuten). Vermeng ze met 1 eierdooier die met een halve d.L. melk of room geklopt is en verwarm er de plakken vleesch in. Doe alles op een schaal en garneer het met een half blikje champignons.

APPELTJES IN DEN OVEN.

Neem mooie roode sterappeltjes van gelijke grootte, wasch ze af en wrijf ze goed droog en glimmend. Boor ze uit en zet ze in een vuurvast schotel, welke met boter besmeerd is. Druk in de uitgeholde appeltjes een stukje boter, zorg dragende, dat van de opening slechts de onderste helft gevuld wordt. Vul verder bij met suiker en kaneel. Zet den schotel in een matig verwarmden oven.

APPELPUDDING.

750 gr. zure appels, sap van 2 en schil van 1 citroen, 1 L. water, 200 gr. suiker, 35 gr. poeder-gelatine.

Bereiding: Breng het water aan den kook met de citroenschil. Snipper hierin vlug de geschildte en afgewassen appels, stuk voor stuk. Wrijf de massa door een paardenharen zeef en vermeng ze met het citroensap, de suiker en de gelatine die eerst in wat koud water geweekt en dan in zeer weinig kokend water opgelost is.

Roer de massa af en toe, totdat ze gelei-achtig is. Giet ze dan in een omgespoelden puddingvorm en dien den pudding met vanillesaus op.

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

Wilt u een kwartje winnen? Hier is een middel om u er aan te helpen, tenminste, als de persoon van wien u het winnen wilt niet eens eer met een dergelijken mop er ingelopen is.

Ge zegt tegen uw slachtoffer:

„Ik kan je „zwart” laten zeggen, als ik wil.”

„Dat wou ik wel eens zien,” zegt de ander.

Gij: „Wedden? Om een kwartje?”

Hij: „Goed, afgesproken. Begin maar.”

Gij: „Welke kleur heeft de lucht?”

Hij: „Blauw.”

Gij: „Welke kleur heeft bloed?”

Hij: „Rood.”

Gij: „Welke kleur heeft steenkool?”

Hij (lachend): „Neen, ouwe jongen, je neemt mij niet!”

Gij: „Nemen? Hoe zoo? Maar enfin, als je 't niet weet, zeg me dan maar welke kleuren onze vlag heeft.”

Hij: „Rood, wit en blauw.”

Gij, onmiddellijk daarop: „Zie je, daar heb ik je — je hebt blauw gezegd.”

Hij, (boos): „We hebben gewed zwart!!!”

En plotseling stopt hij, begrijpend dat hij zich vergaloppeerd heeft.

Gij (de hand ophoudend): „Een kwartje as-jeblijft.”

De zinnen uit de letters in de vorige opgave te maken zijn:

De heele wereld zit op kruiswoorden te zoeken.

Jouw tante en haar zuster wonen in een huis.

Langzaam aan, dan breekt het lijntje niet.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flescons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 60 ct.) Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

Een kiekje van den zwaren brand te Geffen, waarbij vier huizen totaal verwoest werden.

De bekende wielrenners Bontekoe en Moeskops op de pluimvee-tentoonstelling te Leiden.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

Bensdorp

KRUISWOORD-PUZZLE No. 1

Oplossingen worden tot 1 April 1925 franco ingewacht, vergezeld van tien omslagen van „Bensdorp's reepen”. Iedere inzender(ster) van een goede oplossing ontvangt gratis tien „Bensdorp's Reepen”, tenzij hij (zij) bij de inzending mededeelt er de voorkeur aan te geven naar een der volgende geldprijzen, welke door het lot onder hen zullen worden toegewezen, mede te dingen.

Een prijs van . . . f 100.— | Tien prijzen van . . f 10.—

Eén prijs van . . . f 50.— | Twintig prijzen van f 5.—

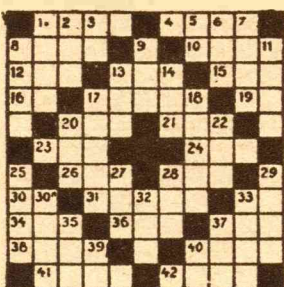
In dit laatste geval vervalt natuurlijk het recht op de tien reepen.

Correspondentie over de kruiswoord-puzzles wordt niet gevoerd.

Oplossingen, duidelijk voorzien van voornaam, naam en adres van afzender(ster) in te zenden aan **BENS DORP - AMSTERDAM**. In den linkerbovenhoek op de couvert moet het woord „Kruiswoordpuzzle” duidelijk aangegeven staan, alsmede den naam van dit blad.

Horizontaal.

1. wijnsort
4. moede
8. onaangenaam op kleeven
10. bij iedere kachel aanwezig
12. verkorte meisjesnaam
13. familielid
15. herkauwend dier
16. verleden tijd 3e pers. v. werkwoord
17. splinter
19. muzieknoet
20. lekkernij
21. waar geld in is
23. voegwoord
24. insect
26. aartsvader
28. als men eet
30. voegwoord
31. boomsoort
33. pers. voornaamwoord omgekeerd
34. voegwoord
36. jong van een herkauwend dier
37. als 15

38. val
40. titel
41. een verzameling vruchten
42. niet vuil

Verticaal.

1. niet rond
2. uitroep van verbazing
3. afskorting, een geloof aanduidend
5. voorzetsel
6. voegwoord
7. bewoner van Afrika
8. dikwijls
9. tuingeredschap
11. loods
13. als 13 van horizontaal
14. schip
17. boot
18. landstreek in Zuid-Afrika
20. pelsdier
22. zee
25. leeft in de bergen
27. leeft in den grond
28. pers. voornaamwoord
29. in Scheveningen
30. werkwoord 3e pers. tegenw. tijd
32. keukengerei
33. dapper
35. dwaas
37. steensoort
39. jongens- en meisjesnaam verkort
40. uitroep

N.B. No. 34 Horizontaal is GEEN voegwoord, maar onbep. voorn.w.

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE**

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

NU IS HET DE TIJD voor
GELDERSCHE ROOKWORST
en dan met het loodje
ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS

van
REEDERS
N.Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

Adverteert in „De Stad”!

**Hoofd-
en**

**Zenuwpijn
Rheumatiek
Verkoudheid
Slapeloosheid**

behoeven U niet langer te kwellen:
koop direct het juiste geneesmiddel
de Tegal-tabletten. Zij helpen ook U
Bij alle Apoth. en Drog. a f 0.80 en f 2.—

Tegal-tabletten

Jmp. A. J. AMEYE, A'dam.

**ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”**

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURGWAL 57-59. TEL. C. 1515.

**Eigen Mesterij:
Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.**

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.65 per drie maanden 1)
f 0.55 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

DE LAATSTE BLADZIJ

SCHOONMAAK-WEE.

De voorjaarschoonmaak was in vollen gang. Karelsen had zich al dagen lang een weg moeten banen tusschen emmers en stoelen en trapleeren, was al eens uitgegleden over een stuk zeep en had reeds een in-der-haast klaargemaakt maal op zolder verorberd, en niets had hij gezegd. Doch eindelijk begaf zijn goede humeur hem en uitte hij zijn ergernis in krachtige be-woordingen.

„Jij wreedaard!” snikte mevrouw Karelsen. „Voor we getrouwd waren, zei je, dat ik je koninginnetje was!”

„Dat is zoo,” gaf Karelsen toe, „maar als een man merkt, dat zijn „koningin” zijn tabakspot met boenwas gevuld heeft, dan waardeert hij een gezegende repu-bliek.”

DAT VERANDERDE DE ZAAK!

Het gebeurde in een boekwinkel. Een klant overhandigde den bediende eenige boeken en vroeg:

„Hoeveel?”

De bediende antwoordde: „Het spijt me, mijnheer, daar kunnen we u niets op bieden; die boeken zijn nu geheel uit den tijd en staan haast gelijk met waardeloos papier.”

„O, maar ik wilde ze niet verkoopen. Ik heb ze hier van de plank afgenomen en wilde ze van u koopen.”

„O, neemt u me niet kwalijk, mijnheer! De prijs is vijftien gulden samen!”

VERRADEN.

In den tuin stond een appelboom, doch vader had Betsy verboden aan de appels te komen, voordat ze rijp waren.

Op zekeren dag kwam hij met een ernstig ge-zicht de kinderkamer binnen.

„Er is iemand aan den appelboom geweest. Ik heb drie klokhuizen op het gras gevonden.”

Betsy deed haar best om te kijken alsof ze nog nooit een appel gezien had. Eindelijk stamelde ze verward:

„Nou, dat ben ik toch niet geweest, want ik heb de klokhuizen mee opgegeten.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

NU WERD HET ANDERS.

Hij zou binnenkort trouwen en ging nu naar zijn kleermaker om zich de maat te laten nemen voor zijn trouwpak. Toen deze kwelling voorbij was, kuchte de kleermaker eens verontschuldigen.

„Mijnheer Blank, het spijt me, maar u zult dit pak contant moeten betalen.”

„Wat! Ik ben al tien jaar lang je klant en geregeld heb ik je half-jaarlijksche rekeningen betaald, zoo zijn we het overeen gekomen en nooit heb ik het anders gedaan.”

„Dat weet ik wel, mijnheer,” verontschuldigde zich de kleermaker, „maar tot nu toe was u ook baas over uw eigen geld!”

BLAUWTJE.

Zij: „Neen, ik kan niet met u trouwen. M'n familie is er absoluut tegen.”

Hij: „Ja, maar u zelf —?”

Zij: „Ik hoor toch ook tot de familie.”

NIET ZIJN BEDOELING.

Kapper: „U wordt heelemaal kaal, mijnheer! Mag ik u niet iets voor uw hoofd aanbieden?”

Mijnheer Haastig: „Ja zeker, geef me mijn hoed maar zoo gauw mogelijk.”

TE LAAT.

Huisvrouw: „Mina, die kippen zijn veel te taai, je hebt ze zeker niet vroeg genoeg in den pot ge-daan.”

Mina: „Mevrouw heeft gelijk; zij hadden er een paar jaar vroeger in gemoeten.”

Nauwgezette verpleegster, opgewekt: „Mijnheer, ik zal u nu even wakker moeten maken, 't is tijd voor uw slaapdrankje.” (London Opinion).

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Singel 383 - Amsterdam - Telefoon 47400
Schrijfmachine Linten f 1.— p. stuk.

GEEN VERWIJT.

De jeugdige echtgenoot heeft met een twijfel-achtig gezicht van de pudding geproefd.

„Ik wil geen aanmerkingen maken, vrouwtje, maar als je die pudding uit het kookboek hebt, zou ik me toch eens gaan beklagen bij den uitgever. Hij smaakt erg naar drukfouten.”

WAARDEERING.

„En hoe vond je het proefje citroen-marmelade, wat ik je liet brengen?”

„Hemel, was dat citroen-marmelade? Ach, ik vind het toch zoo jammer; mijn man gebruikt het om postzegels in zijn album te plakken.”

BETERE DAGEN.

„Ik heb betere dagen gekend, mijnheer,” zei de werkloze aan de deur.

Zakenman: „Ja, dat zal wel; maar ik heb nu geen tijd om een praatje over het weer met je te maken, hoor!”

WEDERZIJDSCHE COMPLIMEN-TEN.

„Ik heb net zoo'n baard gehad als die van u, maar toen ik er achter kwam hoe ik er 'mee uitzag, heb ik hem gauw af laten scheren.”

„Wel, ik heb net zoo'n gezicht gehad als dat van u, maar toen ik er achter kwam, hoe ik er uitzag, heb ik gauw m'n baard laten staan.”

BIJ DEN KLEERMAKER.

X.: „Ik wou een nieuw pak van je hebben. Hoe lang duurt het eer het klaar is?”

Kleermaker: „Drie dagen.”

X.: „Ik zal een wissel geven op drie maanden.”

Kleermaker: „Best!”

X.: „Wanneer kan ik komen passen?”

Kleermaker: „Vandaag over drie maanden en drie dagen.”

GOEDE RAAD.

Het was wel geen niet-rook-

coupé, maar de oude dame zei toch tegen den heer, die een sigaar opstak: „Weet u wel, mijnheer, dat ik niet tegen rooken kan?”

„Neen mevrouw, dat wist ik niet,” was 't vriendelijke antwoord. „Maar dan zou ik u bepaald aanraden om het ook niet te doen.”

„T KRINGETJE.”

„Hoe komt 't, dat je haar zoo uitvalt?”

„Zorgen!”

„Waarover heb je dan zorgen?”

„Omdat m'n haar zoo uitvalt.”

VLUGGE VAKKUNDIGE REPARATIE

GEBRS. PRINS

— OPTICIENS —

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.

Bilderdijkstr. 68 b/d Clerqstr.

Tolstraat 93 b/d v. Woustraat

— AMSTERDAM —

EEN LEUKERD.

Een welgestelde boer haalde in een herberg een reus van een worst uit zijn knapzak, en maakte zich gereed, die naar binnen te spelen. Een hongerig reiziger, die bij dat gezicht begon te watertanden, zei: „Maar man, je zult die worst toch niet alleen opeten?”

„Neen vriendschap,” antwoordde de boer leuk, „ik heb er brood en sla bij besteld!”

ALTIJD NOBEL.

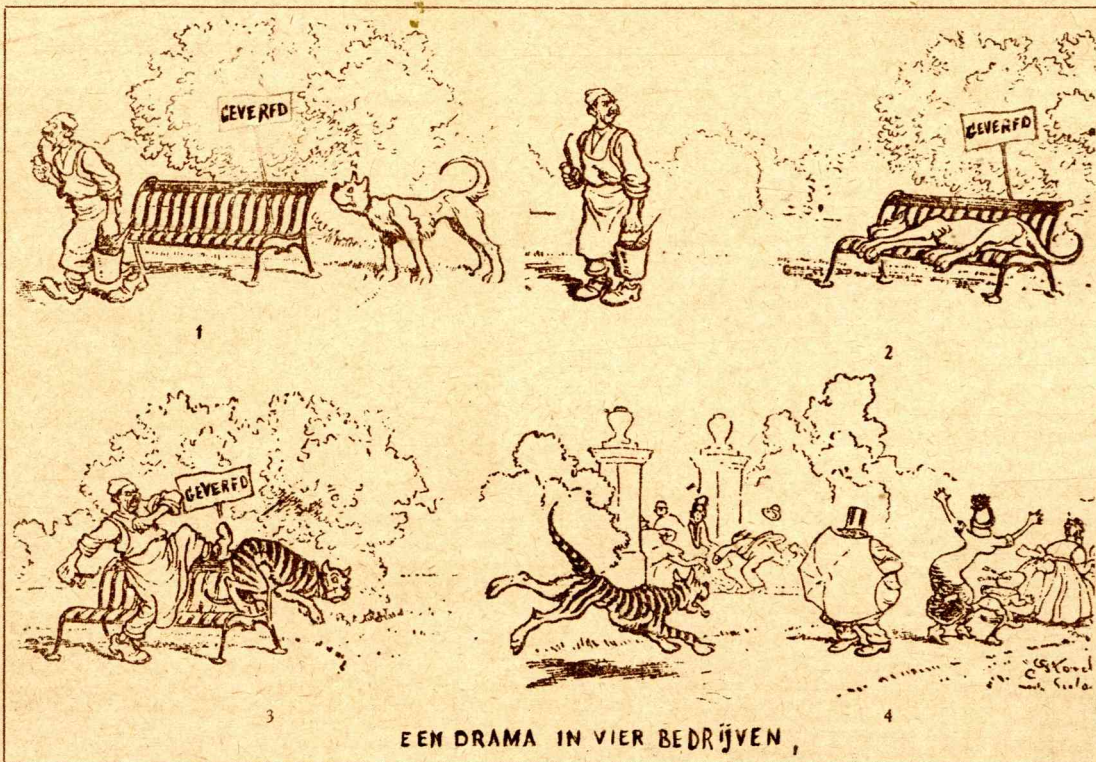
Een reiziger laat in een hotel een kaars van den kandelaar vallen en verzoekt den logementhouder om de gebroken kaars op de rekening te plaatsen.

„O, mijnheer, met zulke bagatellen houden wij ons niet op!” zei de hotelhouder met noblesse, en hij zette een pak kaarsen op de rekening.

EEN BEKENTENIS.

Student A (tot B): „Neem het mij niet kwalijk, collega, maar je schijnt in den laatsten tijd weinig zorg te besteden aan je uiterlijk; bedenk, dat de kleeven den man maken!”

Student B.: „Dat is zoo; maar voor mij maakt geen enkele man kleeven meer!”

EEN DRAMA IN VIER BEDRIJVEN,

DRAMA IN VIER BEDRIJVEN.

Il Bacco Giallo, Rome.

DAT MAAKTE VERSCHIL.

Bezoeker: „Als je moeder je een grooten en een kleinen appel gaf om met je broertje te deelen, welken appel zou je hem dan geven?”

Jantje: „Bedoelt u m'n groote broertje of m'n kleine?”